

Kıbrıs'ta

Sosyalist GERÇEK K

Siyasi Gazete

EKİM 2001, Yıl 5 Sayı: 67 - Fiyatı: 500,000 TL (KDV dahil) - İngiltere: 50p. (Onbeş günde bir yayınlanır)

"ABD bayrağını Sayfa 5'te sallamayacağım"

**KSG'den tüm yurtsever, devrimci örgüt ve bireylere açık öneri:
SOL BİRLİK PARTİSİ:**

BU MEMLEKET BİZİM PARTİSİ

Kıbrıs'ta Sosyalist GERÇEK gazetesi yayın hayatına Anti-Emperyalist Birleşik Cephe siyaseti ile başladı.

Bu siyasetin toplumun örgütlü kesimi açısından anlamı, parti-sendika-yayın organları-kitle örgütleri arasındaki anti-emperyalist olması kaçınılmaz olan sol kesimin birliği demektir.

KSG karşılaştığı tüm muhalefete rağmen bu siyaseti ısrarla, sabırla, kararlılıkla ve başarılı bir şekilde savunmuş ve uygulamıştır. Bugün bu siyaset Kuzey Kıbrıs'ta tam bir hakimiyet kazanmıştır.

Bugün kendisini solcu, dolayısı ile de anti-emperyalist olarak değerlendiren tüm bireyler ve örgütler solda birlik siyasetini savunmaktadır. Çünkü Kuzey Kıbrıs'ın yurtsever, demokratik, barışsever tüm vatandaşları kurtuluşlarının ancak ve ancak tüm anti-emperyalistlerin, tüm solun bir çatı altında bir araya gelip iktidarı ele geçirmesine doğrudan bağıntılı olduğunu

idrak etmişlerdir. Ve bu nedenle örgütlü oldukları kurumları alttan baskı altına almaktadırlar.

Kendine solcu, dolayısı ile kendine anti-emperyalist diyen pek çok önde gelen örgütsüz birey, parti, sendika, yayın organı ve diğer kitle örgütleri önderleri ise bu baskıyı hissettikleri için bir yandan solda birlik siyasetini savunurken, diğer yandan solda birlik için gerekli hiçbir ciddi adım atmamakta ısrırlı davranmaktadırlar. Yani işin aslında solda birlik siyasetine olan muhalefetlerini sürdürmektedirler.

BMB Platformu'nda bir buçuk yıl geçiren bu yoldaşların birlik konusundaki tavrı ve çabaları bunun açık ispatıdır.

Son dönemde ortaya çıkan üç partimizin, CTP, TKP, ve YBH'nin sanki birlik vatandaşın değil de, kendilerinin özel sorunu imiş gibi gizli kapılar ardında yürüttükleri görüşmelerin bilebildiğimiz tek noktası varılan sonuçtur. O da bu partiler arasında birliğin

oluşturulmadığıdır.

1974'ten itibaren bile ele alsak, son 27 yıldır bir araya gelip Kıbrıs sorununun çözümü konusunda detaylı ve ortak bir çözüm önerisini tüm dünyanın gözü önünde masaya koymak için hiçbir çaba göstermemiş olan, birlik için bir çabaya zorlandıklarında burjuva çıkarlar nedeniyle Kuzey'deki partileri bile birleştiremeyen Kuzey ve Güney'in sol partilerinin sınıf karakteri ve dolayısı ile de yurtsever karakterini, Kıbrıs'ı birleştirme ve Kıbrıs'ın bağımsızlığını elde etme istek ve yeteneklerini birlik siyaseti çerçevesinde sorgulamak bir zorunluluk haline gelmiştir.

İşte varılan bu noktada, kendine solcu, dolayısı ile kendine anti-emperyalist diyen pek çok önde gelen örgütsüz birey, parti, sendika, yayın organı ve diğer kitle örgütleri önderlerini denemenin yeni bir yöntemi bulunmak zorundadır. Çünkü solda birlik deyip vatandaşın birliğine engel olanlar tam ve kesin bir şekilde

teşhir edilmelidir. Tam ve kesin bir şekilde yenilgiye uğratılmalıdır. Birliği sağlamanın, iktidarı ele geçirmenin, böylece ülkenin ve vatandaşın sorunlarını çözmenin başka yolu yoktur.

Kuzey Kıbrıs'ta siyasetin vardığı nokta kendine anti-emperyalist diyen pek çok önde gelen örgütsüz birey, parti, sendika, yayın organı ve diğer kitle örgütleri önderlerinin, eğer Kıbrıs'ın birliği ve bağımsızlığı konusunda, solun birliği konusunda ciddi iseler, birleşmeleri ve iktidara talip olmaları için gerekli tüm şartları hazırlamıştır.

Bu o kadar doğrudur ki, sağ burjuva kesim kendi saflarında birleşmiş ve dahası solcuları ölümlü tehdit eden bir tehdit örgütü dahi kurmuştur. Yani sağa karşı taktik adına, aptalca taktikler adına bile birliği engellemek için hiçbir neden kalmamıştır. Bu taktiğin sınıf mücadelesi

(devamı 2. sayfada)

BU MEMLEKET BİZİM PARTİSİ

(1. sayfadan)

mantığına ters düştüğü ve de burjuvaziye yaradığı, tedhiş örgütlerine yaradığı ortaya çıkmıştır.

O zaman **SOL BİRLİK (BU MEMLEKET BİZİM) PARTİSİ** kurulmalıdır.

1. **KİMLERLE BİRLİKTE BİR SOL BİRLİK (BU MEMLEKET BİZİM) PARTİSİ?**

1.1. **ACİL BİRLİK**

Acil olarak ve bir parti olarak birleşmesi gerekenler BMB Platformu'nun birlik konusundaki yetersiz tavrını eleştirmiş olan, birliğin sağlanması ve iktidarı hedeflemesi gerektiği konusunda hemfikir olanlardır.

Görüşlerinin bu olduğunu söyleyen, ve kendine anti-emperyalist diyen pek çok önde gelen örgütsüz birey, parti, sendika, yayın organı ve diğer kitle örgütleri önderleri vardır.

O zaman bunlar;

a) her hangi bir parti üyesi değil iseler doğrudan yeni bir parti yapısı altında ve derhal birleşmelidirler.

b) herhangi bir parti üyesi iseler, ya partilerini bu yeni partiye bağımsız parti yapısını koruyarak katmalılardır ve partilerinin bu yeni parti yapısı içinde çalışmayı önleyen değil, çalışmaya aktif katkı koyan bir şekilde yer almasını sağlamalıdır, ya da partileri yeni partiye katılmayı red ederse o partiden ayrılıp yeni partiye katılmalıdırlar.

c) veya ettikleri lafların yalan dolan olduğunu, ettikleri laflar konusunda ciddiyetsiz, iki yüzlü sahtekarlar olduklarını kabul etmeseler de halkımız görsün. Ne de olsa yetti bazılarının lafazanlığı! Ciddiyetsizliği! İki yüzlülüğü!

Bu acil birlikte kimler yer almalıdır?

41 örgüt, Avrupa, Yeniçağ, Yenidüzen ve diğer gazetelerde kendini solda gören yazarlarımız, Esnaf-zanaatkar ve çiftçilerimizin örgütleri, ve bunlar dışında kalan ve Kıbrıs'ın birlik ve bağımsızlığını savunduğunu söyleyen herkes.

1.2. **ORTA VE UZUN VADEDE BİRLİK**

Herşeyden önce bazı kendine anti-emperyalist diyen önde gelen örgütsüz birey, parti, sendika, yayın organı ve diğer kitle örgütleri önderlerinin bazıları bu birlik konusunda evirip çevirecekler. Bu evirip çevirme onları teşhir ve tecrit aracımız olacak. Onlar dışlanacak ve yeni partimiz kurulacak.

Ama bu bireyler ve önderler kesimi pek çok vatandaşımızı peşlerinden götürme yeteneklerini anında yitirmeyecekler. Dolayısı ile birlik çalışması onların peşinden gitmekte olan vatandaşlara katıyetle kapalı olmayacaktır. Ayrıca siyasetin gelişmesi ve değişmesine bağıntılı olarak birleşirebileceği güçleri genişletmeye de kapalı olmayacaktır. Bu birlik partisinin kapısı Kıbrıs'ın birlik ve bağımsızlığını isteyen ve bu amaçla çalışmak isteyen herkese açık olmak zorundadır ve açık olacaktır.

Ama, KSG'nin ve kitlelerin zorlaması ile birlik üzerine çok gevezelik edip, birliği baltalamaktan başka birşey yapmayanlar, birliğin oluşturulması için ciddi bir çaba sarfetmeyenler, ciddi çaba ortaya koyanlara saldırmayı meslek edinmiş olanların içine girilen bu süreçteki zararlı çalışmaları tespit edilecek ve onlar teşhir edilecektir. Bunların birlik partisine orta ve uzun vadede üye olmaları ise oldukça zor bir gelişme olacaktır.

Yalancının mumu yatsıya kadar yanarmış!

I-SOL BİRLİK (BU MEMLEKET BİZİM) PARTİSİ PROGRAMI

SOL BİRLİK (BU MEMLEKET BİZİM) PARTİSİ Programı iki ana unsurdan oluşmaktadır.

Bunlar şunlardır:

A) KIBRIS SORUNUNUN ÇÖZÜMÜNÜN TEK YOLU OLARAK YEREL BURJUVAZİNİN YENİLGİYE UĞRATILMASI VE KIBRIS'IN EMPERYALİST DÜNYA ZİNCİRİNDEN KOPARILMASI

Dünya emperyalist sisteminin ortaya çıkardığı şartlar ve bu şartların etkisi altındaki Kıbrıs'ın geçmiş ve bugünü incelendiğinde şu basit olguyu görmemek imkansızdır. Dünya burjuvazisi milli sorunun çözümünde iflas etmiştir. Küçük ve geri ülkelerdeki yerli burjuvazi ise bir yandan kendi emperyalist emelleri peşinde koşmakta, öbür yandan ise büyük emperyalist güçlerin rüşvetlerini kabullenip milli bağımsızlığı onlara satmaktadır.

Bir yandan büyük emperyalist güçlerin çıkar çatışmalarının, diğer yandan bölgesel ve yerel burjuvaların emperyalist çıkar çatışmalarının küçük bir adada iç içe

geçmesi şartlarında burjuvazinin hakimiyeti ve bu hakimiyet üzerinden büyük ve bölgesel emperyalist güçlerin çıkarlarının adamızda korunması siyaseti sürdüğü müddetçe Kıbrıslı Rumlarla Türkler arasındaki ilişkinin barışçıl ve dayanışmacı bir örgütlenişine imkansızdır. Kıbrıs sorununun çözümü imkansızdır.

Dolayısı ile **SOL BİRLİK (BU MEMLEKET BİZİM) PARTİSİ** programı tüm Kıbrıs'ta yerel burjuvazinin yenilgiye uğratılması, emperyalizmin zincirinin Kıbrıs'ta kırılması Kıbrıs sorununun çözümü için şart görür ve buna uygun olarak ve Kıbrıs'ın birleşik partisi olarak aşağıdaki programı tüm Kıbrıs'ta hayata geçirecek bir hükümet kurulmadan Kıbrıs sorununun çözülmeyeceğinden hareket eder.

1. İngiltere, Türkiye ve Yunanistan emperyalistlerinin (ve daha sonra devreye girebilecek diğer emperyalist güçlerin) Kıbrıs üzerinde mevcut tüm hak ve iddialarının reddi. Kıbrıs'ın bağımsızlığı.

2. Kıbrıs üzerinde hak iddia eden emperyalist güçlerle işbirliği yapıp Kıbrıs'ın Rum ve Türk işçi ve halkına ihanet eden tüm büyük burjuvaların mallarının karşılıksız olarak devletleştirilmesi.

3. Kilise ve Vakıf dahil, büyük toprak sahiplerinin topraklarının ve bu topraklar üzerindeki ev vb. taşınmazların karşılıksız olarak devletleştirilmesi. Boşaltılacak olan İngiliz, Türk ve Yunan askeri üs alanlarının ve bunlar üzerindeki taşınmazların devletleştirilmesi. Tüm bu toprak ve taşınmazların zorunlu göçler ve katliamlar nedeniyle mülksüzleştirilmiş Kıbrıslı Rum ve Türk Kıbrıs halkının tüm kesimlerine ve topraksız köylülere ve evsiz işçi ve memurlara dağıtılması.

4. Kıbrıs Türk milletinin milli eşitlik haklarının gerekirse Federal bir yapılanma ile garanti altına alınması. Kıbrıslı Rumlar ve Türkler arasında milli ve dini düşmanlığı körükleyen tüm örgüt ve faaliyetlerin yasaklanması.

5. Anti-emperyalist cephe hükümetini iktidara getiren ve bu iktidarı koruyan esas güç olarak işçi ve emekçi kesimlerin yaşam şartlarının iyileştirilmesi için gerekli tüm tedbirlerin alınması.

6. Bu programın zaferi için çalışan tüm kolon (göçmen) ve kaçak işçilerin isterlerse eşit haklara sahip Kıbrıs vatandaşı olmalarının kabulü. Bu programın zaferine karşı çalışan tüm kolon ve kaçak işçilerin isteseler de eşit haklara sahip Kıbrıs vatandaşı olmalarının reddi. Bu programın zaferi için mücadelede nötür tavır takınan kolonların ve kaçak işçilerin isterlerse eşit haklara sahip Kıbrıs vatandaşı olmak için müracaat etme hakkının tanınması ve bu müracaatların Kıbrıs'ın şartlarına uygunluğunun tek tek değerlendirilip karara bağlanması.

Kıbrıs'ın Kuzey ve Güney'inde ortaya çıkan farklılaşmanın, bu farklılaşmanın siyasette farklı gelişmelere yol açabileceğinin ve dolayısıyla tüm Kıbrıs partisi olarak şekillenmesi ihtimalinin bilincinde olan **SOL BİRLİK (BU MEMLEKET BİZİM) PARTİSİ** Kuzey Kıbrıs'ta iktidarı ele geçirip, bu iktidarın verdiği güçle Güney Kıbrıs'ta da iktidar olmanın imkanlarını artırmak, veya tam tersi, Güney Kıbrıs'ta iktidar olup Kuzey Kıbrıs'ta da iktidar olmanın imkanlarını artırmak amacıyla hem Kuzey hem de Güney Kıbrıs'ta, iki bölgede de birden iktidar olma imkanlarını göz ardı etmeden, ayrı ayrı iktidar olmak için çalışmalarını sürdürecektir.

B) KIBRIS SORUNUNUN YEREL BURJUVAZİNİN YENİLGİYE UĞRATILMADAN VE KIBRIS EMPERYALİST DÜNYA ZİNCİRİNDEN KOPARILMADAN ÇÖZÜMÜ.

Bu çerçevede ileri sürülen çözüm önerisi şudur: Kıbrıs sorununun Birleşmiş Milletler prensipleri ve Kıbrıs'la ilgili kararları temelinde, Makarios ve Denktaş'ın doruk toplantılarında çizilen parametrelere uygun olarak çözülmesi, oluşturulacak yeni Kıbrıs devletinin Avrupa Birliği üyesi iki toplumlu, iki bölgeci bir federal devlet olması.

Bu öneri Kuzey ve Güney'in KSG dışındaki tüm sol, demokratik ve barışsever partilerinin savunduğu bir öneridir.

Gel gelelim, yukarıda bahsi edilen sonucun elde edilmesi görevi bizzat bu partilerimiz tarafından Denktaş'ın (TMT) ve Klerides'in (EOKA), ve tabii ki AB, İngiltere, ABD, Türkiye ve Yunanistan'ın ellerine terk edilmektedir. Halbuki son 27 ve daha fazla yılların tecrübesi onların,

emperyalist ve gerici burjuvaların ellerine terk edilen Kıbrıs sorununun çözümlenemeyeceğini ispatlamıştır.

Herkes tarafından gayet kolay anlaşılacaktır ki, Kıbrıs sorununu şöyle veya böyle, yukarıda ortaya konan çerçevede veya başka türlü çözüme imkanını elde etmek ancak ve ancak kendi saflarımızda birlik oluşturabilir ve Kıbrıs sorununun çözümünü Denktaş, Klerides ve diğerlerinin ellerinden alınıp hepimizin ve böylece halkımızın ortak sorunu yapılırsa mümkündür.

Kuzey ve Güney'in tüm sol, demokratik ve barışsever partileri yukarıdaki burjuva çerçevede bir çözüm konusunda anlaşmış oldukları oranda, bu çerçevede bir çözümü mümkün kılmak için, bu çözüm türünün empoze ettiği tüm sorunları detaylı bir şekilde ele almak ve tüm detay konularda anlaşılabilir ortaya çıkan çözüm önerisini Kuzey ve Güney'deki tüm halkımıza sunup "işte Kıbrıs sorunu çözülmüştür" diyebilmeli, tüm bu sorunların çözümünde anlaşmayı "görüşmelere" havale etmeye bir son vermelidirler.

Dolayısı ile, tek çözüm yolunun Kıbrıs'ta burjuvazinin yenilgiye uğratılması, birleşmiş sol, demokrat, yurtsever güçlerin iktidar olması ve Kıbrıs'ın emperyalist dünya zincirinden kopmasında olduğunun bilincinde olan **SOL BİRLİK (BU MEMLEKET BİZİM) PARTİSİ** burjuva çerçevede çözümün olabirliğini ciddi bir denemeye tabii tutmak amacıyla kendisiyle birleşmeyen Kuzey ve Güney'in tüm diğer sol, demokrat ve barışsever partileriyle de birlikte aşağıdaki programı hayata geçirmek için ciddi bir çalışma içinde olacaktır.

1. Bay Denktaş ve bay Klerides'in üzerinde tartışıp bir türlü anlaşamadığı, Kıbrıs sorununun çözümü için anlaşmanın şart olduğu iddia edilen tüm konularda detaylı bir çözüm paketi hazırlamak (AB'ye çözüm öncesi mi sonrası mı girilecek? Kolonlara ne olacak? Kimlerin oy hakkı olacak? Topraklar nasıl bölüşülecek? Geri dönme hakkı nasıl ayarlanacak? Tazminat ne kadar olacak, kim ne kadar tazminat alacak? Vs. vs.)

2. Detaylı bir iki toplumlu, iki bölgeci federal devlet yapısı formüle etmek (o güzelim temsil oranları yüzde kaç kaç olacak? Cumhurbaşkanı hangi milletten olacak? Rum olursa Türklerden ne olacak? 1960 garantörlerinin "hakları" neler olacak? KC'nin Yunanistanla, KKTC'nin Türkiye ile yaptığı anlaşmalara ne olacak? Federe devletlerin ayrı ayrı paraları olacak mı? Ayrı ayrı enternasyonal ilişki ve anlaşma imzalamaya hakkı olacak mı? Kıbrıslı Türkler'in Kıbrıs'taki varlığı nasıl garanti altına alınacak? Vs. vs.)

3. Yukarıda bahsi geçen federal devletin ve tek tek federe devletlerin organları için yapılacak seçimlerde ortak adaylar sunabilecek bir birleşik cephe örgütü oluşturarak aday yoldaşların ve bu devleti-devletleri yönetecek yoldaşların isimlerini halkımıza sunmak. (Bu şart. Birlik olamazsa tutarlı olmalı, tüm seçimlerde de ortak tavır takınılmalıdır.)

4. Böylece oluşturulan çözüm önerisini, amacımızı elde etmenin tek demokratik yolu olarak Kuzey ve Güney'deki tüm halkımızın genel oylamasına sunmak. Mümkünse AB, ABD, İngiltere ve BM'lerin, Türkiye ve Yunanistan'ın da desteğiyle, mümkün değilse onlara rağmen. Ve çözümü böylece elde etmek.

Şu denebilir; Kuzey'deki ve Güney'deki bu partilerimizin bu görevi yerine getirmek için 27 yılları vardı. 27 yıldır yapmadılar da şimdi mi yapacaklar? Veya şu denebilir; burjuva çerçevede, burjuva milliyetçiliği temelinde anlaşmak mümkün olsaydı Denktaş ve Klerides ve diğerleri anlaşırdı. Bizim Kuzey'in ve Güney'in burjuva milletçiliğinden etkilenmiş sol, demokrat ve barışsever partilerimiz de bu çözüm türü konusunda anlaşamazlar!

SOL BİRLİK (BU MEMLEKET BİZİM) PARTİSİ tüm diğer partileri bu konuda ciddi ve birlikte bir çalışmaya çekmek konusunda ısrarlı olacaktır. Bu konudaki yaklaşımları tüm vatandaşlarımızla birlikte tekrar tekrar göreceğiz, ve sonuçları hakkında hep birlikte karar vereceğiz.

II-SOL BİRLİK (BU MEMLEKET BİZİM) PARTİSİ ÇALIŞMA YÖNTEMLERİ

Halkın kendi kendini yönetmesi anlamına gelen demokrasi ve demokratik yöntemler **SOL BİRLİK (BU MEMLEKET BİZİM) PARTİSİ**'nin tek çalışma yöntemidir.

Demokrasinin olmazsa olmaz ilkesi olarak vatandaşların çoğunluğunun istek ve taleplerine uygun

(devamı sayfa 3'te)

"ABD bayrağını sallamayacağım"

30 Ağustos 1990'da, 22 yaşındaki Deniz Kuvvetleri Onbaşı Jeff Paterson, Hawaii'de Suudi Arabistan'a gitmeye hazırlanan askeri uçağa binmeyi reddediyordu. Jeff, ABD öncülüğünde Irak'a yapılan saldırıda savaşa karşı çıkan ilk görevli askerdi. Jeff'in Körfez Savaşı'nda dövüşmesi için verilen emirlere karşı çıkarak pistte otururken çekilmiş resmi tüm dünya televizyonlarında ve gazetelerde yer aldı. Jeff daha sonra Körfez Savaşı'na karşı olan askerlerin çıkardığı "Anti-WARrior" adlı haber bülteninin editörlüğünü yaptı. Jeff şu anda San Fransisco'da yaşıyor ve "Savaş Karşıtı Vietnam Gazileri - Antiempyalist" adlı kuruluşun üyesi (www.oz.net/~vvawai).

Aşağıdaki yazı, Jeff'in Amerikan askerlerine, asker olmak isteyenlere ve diğer gençlere yaptığı çağrıdır:

Ağustos 1990'da ABD Deniz Kuvvetleri'nde onbaşı olarak aktif görev yapıyordum. Körfez Savaşı yaklaşırken Ortadoğu'ya gitmem emredildi. O tarihten 4 yıl önce, yaşamımda yapacak daha iyi bir şey olmadığını düşünerek, California, Salinas'ta asker alma dairesine gidip kendilerine "beni bana en çok ihtiyaç duyulan yere göndermelerini" söylemiştim.

"Ben hayatta ne yapacağım?" sorusu gençler için her zaman önemli bir soru oldu. 11 Eylül'deki dehşet ve trajedinin ardından milyonlarca genç insan için bu sorunun önemi daha da artmış durumda. O günkü görüntüler hiç kimsenin gözlerinin önünden gitmeyecek. Bir Hollywood filmindeki kadar gerçekçi olan bu görüntülerle, bir çelişki. Amerikan gerçeğine hiç akla gelmeyen bir biçimde yerleşti. Sekreterlerden ofis çalışanlarına, restoran işçilerinden itfaiyecilere kadar binlerce kişi, dostlarından ve ailelerinden ölümle koparıldı. Şimdi televizyonlarda "İntikam" ve "Bir şey yapmalı!" naraları atılıyor. "Buna izin vermeyiz" demek ve acıyı hafifletmek için kırmızı, beyaz ve mavi renklerden oluşan bayrakların dagalandırılması isteniyor.

Deniz Kuvvetleri'nde (daha önce) dört yılım geçmemiş olsaydı, ben de şimdi askerlik dairesinin yolunu tutan gençlerden biri olabilirdim. Bulduğum birlik, özellikle Nikaragua, El Salvador ve Guatemala'da, anayurtlarında "Amerikan çıkarları"na karşı mücadele etme cesareti gösteren köylülere karşı savaşmak üzere eğitilmişti. Filipinler'de yoksulluğa, Güney Kore'de ABD silahlı kuvvetlerine hizmet sunan ve ABD hükümeti tarafından onaylanan fahişelere ve Okinawa ve Japonya halkına karşı acımasızca uygulanan ırkçılığa tanık oldum. Buralarda parmaklarıyla barış işareti yapan küçük çocuklara yanıtımız, "Ha ha, al sana iki bomba küçük çirkefler" oluyordu.

Dünya çapında milyarlarca insanın Amerika Birleşik Devletleri'nden, özellikle de onun savaş makinesinden, gizli "kontra" savaşlarından ve günde 12 saat ter dökülen üretim yerlerine kapanılıp "Designed in the USA" (ABD'de tasarımı yapılmıştır) damgalı malların üretildiği, umudun yerini alan ekonomik küreselleşme sisteminin tümünden gerçekten neden böylesine nefret ettiklerini anlamaya başladım.

Bu gerçekle yüz yüze geldikten sonra, Amerikalılık'tan çıkma sürecine girdim. Başka bir deyişle, dünya halklarının çıkarları, kendi çıkarlarımdan daha ağır basmaya başladı. ABD Körfez Savaşı'nı başlattığında, dünyanın bir ABD askerine daha gereksinimi olmadığını fark ettim. Her ne kadar görünüşleri bana benzemese de, Ortadoğu halklarıyla, bana onları öldürmemi emredenlerle olduğundan daha fazla ortak yanlarım olduğunu gördüm. Tabur Komutanım'ın "Bir aksilik olursa, bu çaput kafalıların kafaları parlayınca kadar onları atom bombasına tutarız" yönlü güvencesi hiç de öyle güven verici değildi.

Bu durum karşısında, Amerika'nın Ortadoğu'da kâr, petrol ve hakimiyet amacıyla sürdürdüğü güç oyunlarının bir piyonu olmayacağımı kamuoyuna açık bir şekilde belirttim. Direnmeye ve Suudi çöllerine zorla sürüklenecek olursam savaşmayı reddetmeye ant içtim. Birkaç hafta sonra, birçoğuyla yıllardır birlikte yaşadığım yüzlerce deniz askeri yanımdan geçip uçağa binerken, ben pistte oturdum. Körfez Savaşı'na karşı askeri hapishanede savaştım. Daha sonra dünya çapında savaş karşıtı protestocular beni kurtarıldıktan sonra da savaşa karşı sokaklarda savaştık.

Ancak o zamanlar, savaş durdurmayı başaramadık. 1990'dan beri, esas olarak göklerden yağmaya devam eden

ABD bombalarından değil ama on yıldır devam eden ekonomik ambargolardan ötürü 1.5 milyondan fazla Iraklı öldü. Bütün bu zaman zarfında ABD hükümeti, bölgesel stratejik amaçlara ulaşmak için bu Iraklılar'ın ölümüne değindiğini soğuk bir şekilde açıkladı. Bugün de ABD hükümeti, kayıplarımız için bütün dünyanın bizimle birlikte yas tutmasını talep ederken, buna karşılık bu ülkenin neden olduğu acıları unutmamız bekleniyor.

ABD savaş makinesi her harekete geçirildiğinde, örneğin Körfez Savaşı hastalığı, Vietnam'daki Agent Orange* ve napalm, Kore'deki sığınmacıların katliamı, 2. Dünya Savaşı'ndan sonra ABD askerlerinin nükleer denemelerde kobay olarak kullanılması, 2. Dünya Savaşı sırasında Amerikalı Japonlar için oluşturulan toplama kampları gibi geçmiş "hatalar" kabul ediliyor.

Çeviren:

Abdurrahman ÇAĞIRICI

Her defasında "Bize güvenin, bu kez farklı olacak" deniyor ama hiçbir şey farketmiyor.

İnsanın bu savaşa karşı çıkması için ille de bir pasifist, bir komünist, bir Quaker** ya da bir hümanist olması gerekmiyor. Yalnızca bir enternasyonalist olmak ve toplu olarak geleceğimizin, bu korkunç olayı savaş tehdidi için bir fırsat olarak kullananlarla değil de insanlığın çoğunluğuyla ortak olduğunu görmek yetiyor. Şu anda üniformalarını giymiş kadınlar ve erkekler: Bir seçim yapmanız gerekiyor. "Üstleriniz" sizden sessiz kalmanızı istiyor. Ancak insanlığın çıkarları sizden çok şey bekliyor. Düşünün. Sesinizi yükseltin.

Eğer direnme yolunu seçecek olursanız, size destek olacak yüzbinler var. Bunların çoğu da halihazırda bu savaşa karşı durmak için sokaklara dökülmüş durumdadır. Kendisinden önce gelen babası gibi Küçük Bush da kumda bir çizgi çizdi ve "ya bizimlesiniz ya da teröristlerden yanasınız" dedi. Basit bir deyişle, ABD hükümdarları, "Yeni Dünya Düzenlerini" yerleştirmek için eksik kalmış daha çok iş olduğunu görüyorlar. Bizler yas tutarken, "Normal kurallar artık geçerli değildir" (tercümesi: Şimdi hesaplaşmanın zamanıdır) ve "Elimizde açık çek var, ulusumuz tek vücuttur" (tercümesi: muhalefet, şartlara bağlı olarak, ya göz ardı edilecek ya da bastırılacak) diyorlar. Bugün,

dünya halkları ABD'nin elinde bugüne kadar olandan çok daha fazla güvensizlik içinde. Aynı zamanda ABD halkı da ABD'nin elinde güvende değil. Ben kırmızı, beyaz ve mavi bayrağı sallamayacağım. Bunun yerine, gittikçe artan ırkçı saldırılara maruz kalan göçmenlerle ve Amerikalı

Araplarla dayanışmamı göstermek üzere yeşil kurdele takacağım. Savaşı durdurun. Savaşmayı reddeden askerleri destekleyin.

Gelin yaşamlarımızı, bu durumu değiştirmeye adayalım.

NOTLAR:

(*): ABD tarafından askeri amaçlarla geliştirilen, herbisit denen ve bitkilere karşı, esas olarak da tropik bölgelerde kullanılan bir kimyasal madde. Amaç, Vietnamlılar'ın saklanabileceği sık ağaçlık alanları ve bitki örtüsünü imha etmektir. '60'ların başında Vietnam'da denendi ve 1967-68 yıllarında yoğun bir şekilde kullanıldı. İçinde bulunan TCDD adlı bir diyoksinin insanlara da zarar verdiği ve ölümlere yol açtığı biliniyor.

İlaç çok sayıda Amerikan askerini de zehirledi.

(**): 1650'lerde George Fox adlı biri tarafından oluşturulan Dostlar Derneği adlı Hıristiyan bir mezhebin üyelerine verilen ad. Quaker'lar kutsanmayı, ayinleri ve resmi papazlığı reddederlerdi. Bütün üyelerin konuşabileceği toplantılar yaparlardı.

BU MEMLEKET BİZİM PARTİSİ

(2. sayfadan)

hareket etmeyi kendine temel alan SOL BİRLİK (BU MEMLEKET BİZİM) PARTİSİ, burjuvazinin bu ilkeye ters düşen hiçbir öneri ve tedbirini kabullenmez. Çalışmalarında bu ilkeye ters düşen hiçbir kısıtlamayı kabullenmez.

Güney'de ve bilhassa Kuzey'de bu ilkenin burjuvazi tarafından çiğnendiğinin bilincinde olan SOL BİRLİK (BU MEMLEKET BİZİM) PARTİSİ mevcut burjuva düzen şartlarında uygulanan yerel ve genel seçimleri demokrasinin bu temel ilkesini hayata geçirmek, ve vatandaşların bu ilkeyi öğrenmesinin ve uygulamasının aracı olarak ele alır. Burjuva hükümetlerde yer almayı reddeder.

Dolayısıyla, SOL BİRLİK (BU MEMLEKET BİZİM) PARTİSİ Kuzey ve Güney'deki yerel ve genel seçimler için kendine anti-empyalist diyen önde gelen örgütsüz birey, parti, sendika, yayın organı ve diğer kitle örgütlerinin tüm seçimler öncesi aday adaylarını belirlemesini, bu aday adaylarının hep birlikte kitlelere sunulmasını ve kitlelerin çoğunluğunun destekledikleri adayların hepimizin adayları olarak tespit edilmesi ve seçimlere bu adaylar üzerinden katılınması yöntemini kendine anti-empyalist diyen önde gelen örgütsüz birey, parti, sendika, yayın organı ve diğer kitle örgütleri ile birlikte yaşama geçirmek için çalışacaktır.

Mevcut bilgisayar teknolojisinin doğrudan demokrasiyi mümkün kıldığının bilincinde olan SOL BİRLİK (BU MEMLEKET BİZİM) PARTİSİ kendi pratiğinde doğrudan demokrasiyi hayata geçirmenin yanında, ülkenin yönetim yöntemi olarak vatandaşa doğrudan demokrasi sunmayı da üstlenecektir.

Vatandaşın bulunduğu her alanda onları burjuvazinin ekonomik, siyasi ve diğer tüm saldırılarından korumak için gerekli tüm çalışmaları yukarıdaki metoda uygun olarak, onlarla birlikte, onların demokratik mücadele yeteneklerini ve bilinçlerini artıran bir çerçevede yürütecektir.

EKİM Kültür-Sanat-Üretim Derneği'nin faaliyetlerinden biri:

Tiyatro EKİM

Tiyatro EKİM, meslek ve yaşları farklı, fakat "tiyatro gönüllülüğü"nde birleşen kişilerce, 1999 yılının sonbaharında kuruldu. Ekip üyeleri, profesyonel bir tiyatro eğitimi (konservatuar eğitimi) almış değildir, ancak birikim kazanmadan, bilimsellikten uzak, bir başka deyişle el yordamı ile tiyatro yapmanın sakıncalarının bilincinde olduğundan, yaklaşık bir yıllık eğitim çalışması süreci geçirerek, gerek pratik gerekse teorik yönleriyle tiyatroyu tanımaya, öğrenmeye çalıştılar. (Amatörlüğün getirdiği olanaksızlıklara rağmen bu çalışmalar halen sürdürülmektedir.)

Tiyatro EKİM, "Savaş ve Barış" adlı teatral-müzikal gösterisi ile, 1 Eylül 2000'de (Dünya Barış Günü) ilk kez seyircisiyle buluştu. Savaş ve Barış, insanlığın en büyük dramı olan savaşı, savaşı çıkaran ve ondan "kar" elde eden kapitalist güçlerin oyunlarını, savaşların ardından yaşanan göçü ve yoksulluğu, inatla barış umudunu yaşatmak gerektiğini ve gerçek barışın ancak enternasyonal dayanışma ve halkların kardeşliği ile emperyalizme karşı mücadele yoluyla sağlanabileceğini, müzik eşliğinde, vücut diliyle anlatan bir sokak tiyatrosu idi. Savaş ve Barış'ın çeşitli etkinliklerde sergilenmesinin ardından, bir yandan gruba yeni katılanlar dikkate alınarak eğitim çalışmaları sürdürülürken bir yandan da Yılmaz Erdoğan'ın "Bir İshak'sın... Bir Cemil..." adlı oyunu çalışmaya başlandı.

"Bir İshak'sın... Bir Cemil...", Anadolu'daki (bir başka bakışla Anadolu'dan önemli ölçüde -zorunlu- göç alan kendi coğrafyamızdaki) sosyal yapıya büyüteç tutması, toplumsal gerçekliği göz önüne sermesi sebepleriyle grupça benimsendi ve Tiyatro EKİM'ce bir yorumla, oyunda işlenen bölgesel konunun yanı sıra, bazı evrensel temaların

da altı çizilmeye çalışıldı; işkence, idam, ölüm bekleyişi, köylü sınıfın bilinçli olarak cehalete itilmesi, aymazlık, cesaret, umut... İlk kez 18 Mayıs 2001'de sahnelenen oyun, Lefkoşa'da Şht. Hüseyin Ruso Orta Okulu Sahnesi'nde dört gösterimle ve Güzelyurt turnesi ile yaklaşık yediyüz seyirciye ulaştı.

Ekip, 2002 Mayıs'ında "perde" demeyi hedeflediği yeni bir oyun üzerinde çalışmalarını sürdürmektedir. Ayrıca, yeni katılacak "tiyatro gönüllüleri" için de eğitim çalışmaları verilecektir.

* * *

20. Yüzyılın en büyük sanat-düşün adamlarından, sosyalist kültür ve sanata önemli ürünler veren yazar, şair, tiyatro kuramcısı Bertolt Brecht'in birçok yazısında ve oyununda en belirgin tema dünyayı değiştirmektir. "Dünyayı değiştirin; çünkü değiştirmek gerekiyor." der Brecht. Ve yine, sanatta seçimin önemini bir çok yazısında vurgular: "Bu büyük seçme çağında sanat da seçimini yapmalıdır. Sanat, ya körü körüne bir inamla kaderini mutlu bir azınlığa bağlar ve onun aracı olur, ya da çoğunluğun tarafına geçerek kaderini ona bağlar. Ya insanları düşlere sürükler ve onları uyutur, bilgisizliği artırır, ya da gerçeklere yöneltip bilgiyi çoğaltır."

Tiyatro EKİM, estetik kaygılardan uzaklaşmaksızın, tavrını, yapıcı, ilerici sanattan yana koymuştur; Tiyatronun ve tüm sanatların, ülkesinin ve dünyanın toplumsal gerçekleriyle doğrudan ilişki halinde olması gerektiğine inanır ve dünyayı değiştirme kavgasında, insanlığın kültürel ve siyasal ilerlemesinde sanatın üstlendiği yadsınmaz rolün bilinciyle hareket eder.

T.C. Rumuzu ve Nazım İmzası

T.C. Kültür Bakanlığı'nın istemi ile Fazıl Say'ın bestelediği, Genco Erkal'ın şiirleri okuduğu ve Sertab Erener'in şarkıları seslendirdiği "Nazım", geçtiğimiz haftalarda, Ankara ve İstanbul'da seyircisiyle buluştu. Kültür Bakanlığı'nın, Türk Bestecilerin Eser Üretimlerini Teşvik Projesi kapsamında, Nazım Hikmet'in 16 şiiri, Fazıl Say tarafından bestelendi ve Cumhurbaşkanlığı Senfoni Orkestrası, Kültür Bakanlığı Devlet Çok Sesli Korosu, TRT Ankara Radyosu Çok Sesli Korosu tarafından seslendirildi. Nazım Hikmet'in yaşam öyküsüne paralel olarak kurgulanan ve "Gençlikte", "Hapishanede", "İnsan Üzre", "Memleket Üzre" ve "Yaşamaya Dair" başlığı altında beş bölümden ve 16 başlıktan oluşan "Nazım", şiirle müziği birleştiren bir yapıt.

İşin içerisinde, senfonik müziğin dahisi Fazıl Say varsa, 200 kişilik karma orkestra ve korolar coşkuyla çalışıyor söylüyorsa, tiyatro ustası Genco Erkal, "Değil birkaç / değil beş on / otuz milyon aç bizim!" dizelerine hayat veriyorsa, Sertab Erener berrak sesiyle "Memleketim"i seslendiriyorsa, henüz izlemesem bile böyle bir eserin sanatsal kalitesinden kuşku duymam. Ancak, T.C. rumuzunun, Nazım imzasıyla buluşmasındaki samimiyetten kuşku duymamak mümkün değil; Bu hal, Avrupa Birliği'ne hoş görünmek için, Anayasa değişikliğine varan demokratikleşme maskelerini ya da tek kutuplu dünyada Nazım'ın ideolojisinin tehlike olamayacağı söylemlerini çağırıyor bana. UNESCO'nun, 2002'yi Nazım Hikmet Yılı ilan etmesinin ardından, Kültür Bakanlığı'nın böyle bir eser hazırlatması, Nazım'ın ismini kullanarak rant elde etme çabasını andırıyor.

Devlet stüdyosunda yapılan kayıttan söz ederken "Eskiden olsa, içeridekileri toplayıp DGM'ye götürürlerdi. Şimdi devlet erkani, konseri izlemek için sabırsızlanıyor." diyor Can Dündar. Oysa, "özgürleşen" dünyaya uyum sağlama, "batı demokrasileriyle" boy ölçüşme çabasında olan bir devletin tamamen -ve sadece- göstermecici bir değişimidir bu, DGM'leri kuran adalet anlayışı, bu gün F tipini de ekliyor buna. 1938'den 65'e kadar Nazım'ın şiirine dahi tahammül edemeyen zihniyet, 2001'de, "bölücülük" propogandası yapılır endişesiyle Batman Kültür Sanat Festivali'ni yasaklıyor. 1951'de Nazım'ı hain ilan edip T.C. vatandaşlığından çıkaran devlet, emperyalizmin kirli savaşına asker gönderiyor bu günlerde...

"Ah Nazım Hikmet! Keşke yaşasaydın da bu günleri görseydin!" gibi cümlelerle başlıyor, T.C. Kültür Bakanlığı'nın hazırlattığı "Nazım" adlı yapıtın haberleri. Nazım'ın özlediği Türkiye bu Türkiye olmasa gerek, görmeyi düşlediği günler bu günler olmasa gerek...

Taliban'dan değil bombalardan kaçıyorlar

Molla Muhammed Ömer'in 10 yaşındaki oğlu öldü. Kandahar'dan kaçan Afgan mültecilerin anlattığına göre çocuk, hemen babası, Taliban lideri "İmanın Emiri" tarafından şehrin harabeye dönmüş hastanelerinden birine götürülmüş fakat Ömer'in arabası içinde seyahat halindeyken ABD uçağı tarafından vurulan çocuğun yaraları daha fazla yaşamasına izin vermemiş.

Pişmanlık yok, tabii ki! 1985 yılına dönüp bakacak olursak, Libya'yı bombalayan bir ABD uçağı, Albay Muammer Kaddafi'nin evlat edinmiş olduğu 6 yaşındaki kızı da öldürmüştü. Pişmanlık yoktu, tabii ki! 1992'de, Amerikan yapımı bir apaçi helikopterindeki İsrail pilotu, Amerikan yapımı füzeyi, Lübnan'daki Hizbullah gerillasının başı Said Abbas Mussavi'nin arabasına attığında, Mussavi'nin 10 yaşındaki çocuğunu da öldürmüştü. Pişmanlık yoktu, tabii ki!

Bu çocukların ölümü hak edip etmedikleri konusunda suçlanacak olanın ise -bizim gözümüzde- babaları olduğuna emin olun. Su testisi su yolunda kırılır -bu, çocuklar için de geçerli. 1991'de, Independent gazetesi, Körfez Savaşı'ndaki askeri hedeflerin, içinde Saddam Hüseyin'in ailesinden birilerinin -ya da dalkavukların ailelerinin- saklandığına inanılan "güvenli" sığınakları da içerdiğini herkese duyurmuştu. Böylece Amerikalılar'ın nasıl olup da Bağdat, Amerika'daki hava saldırısı sığınağında saklanan 300'den fazla insanı katledebildiğini anlamıştık. Saddam'ın çocukları değildi ölenler, sadece sivillerdi. Rezalet! Aynı politikanın bugün de -Başkan George W. Bush CIA'ya, Usame Bin Ladin'i öldürmesi için 'izin' vermişken- uygulanıp uygulanmayacağını merak ediyorum.

Ölü sayısı tırmanmaya başladı. Enkaz altında kalan sivillere, Amerikan bombaları tarafından parçaları ayrılan çocuklara dair korkunç hikâyeler yağmaya başladı Kandahar'dan. Taliban ise -bu noktada Amerikalılar rahat bir nefes almış olmalı- Batılı gazetecilerin bu haberleri doğrulamak için ülkeye girmesine izin vermedi. Hâl böyle olunca, birkaç televizyon ekibi bir hafta önce, Celalabad'ın dışındaki harabeye dönmüş Kuram köyünde 18 yeni mezar bulduklarında, ABD Savunma Bakanı Donald Rumsfeld, alaylı bir biçimde bu ölümleri "saçma" diye nitelendirebildi. Fakat bu durumun uzun süreceğini zannetmiyorum.

'Sonsuz adalet' ve 'ebedi özgürlük' adına yaptığımız tüm savaşlarımızın ortak bir markası var: Hava gücümüzün üstünlüğüne dair askeri zıvalıklar,

"kumanda ve kontrol merkezlerinin" gizliliği, radar yeteneğimiz. Ancak her birinin utanç verici ve halka açıklanmayan küçük bir kusuru oluyor. 1999'da NATO, Kosovalı Arnavut mültecilerin evlerine dönmelerini sağlayabilmek için müdahalede bulunduğu iddiasındaydı -savaş başladığında mültecilerin çoğu halen evlerinde oldukları halde. Sırbistan'a düzenlediğimiz bombardıman tamamen el koymalara yönelmişti. "Etnik temizlikten" ötürü yüklenecek suçun büyüğü Slobodan Miloseviç'e aitse de, yaşanan acılardan dolayı ağır bir sorumluluk duyuyorduk; zira Sırp'lar, NATO savaş başlatacak olursa neler yapacaklarını bize açıklamıştı.

Fakat NATO'nun kaçış maddesi bu sefer işlemecek. Afgan mülteciler, binler halinde sınırlara ilerlerken, kaçtıkları şeyin Taliban değil, bizim bombalarımız ve füzelerimiz olduğu apaçık ortada. Taliban kendi Peştun nüfusuna etnik temizlik uygulamıyor. Mülteciler, bombalarımız şehirlerine düştüğünde yaşadıkları korkuyu ve terörü canlı biçimde anlatıyorlar. Bu insanlar bizim "teröre karşı savaşımızdan" ırküp kaçan kurbanlar, üstelik 11 Eylül'de Dünya Ticaret Merkezi'nde katledilen insanlar kadar masumlar. Öyleyse nerede duracağız?

Bu önemli bir soru çünkü, kış fırtınaları Afganistan dağlarındaki geçitlere ulaştı mı, hiçbir doktorun veya propaganda uzmanının dindiremeyeceği bir trajedi başlayacak demektir. Binlerce insanın ölmek üzere olduğunu ya da açlıktan ve soğuktan ölenlerin Taliban'ın inadinin veya Taliban'ın "terörizme" verdiği desteğin veya Taliban'ın insani yardımları çalma eğiliminin kurbanı olduğunu söyleyeceğiz.

İsrail'in, Filistinliler'den birinin işgalcilere fırlattığı her taşa, artık yalama olan bir biçimde "terör" kelimesini kullanmasından sonra bu kelimeyi kullanmaktan imtina eden biri olarak, "terörizm" kelimesini ırkçı olmasının yanı sıra giderek daha da yalancı buluyorum. "Teröre karşı savaş" ibaresinin BBC ve CNN'deki benzer kullanımına rağmen, bu savaş elbette ki bu amaca yönelmiyor. Tamil Kaplanları intihar bombacılarına veya ETA'ya veya Gerçek IRA suikastçilerine veya Kürt KDP gerillalarına saldırmayı düşünmüyoruz. Gerçek şu ki, ABD Latin Amerika'daki teröristleri desteklemek için epey zaman ayırıyor, ancak bu tabii ki Afganistan'ı bombaladığımız şu günlerde anılacak bir şey değil. Daha önce de söylediğim gibi bu, Amerika'nın düşmanlarına yönelmiş bir savaştır. 11 Eylül'de New York ve Washington'da insanlığa karşı işlenen suçlara

Robert Fisk

(The Independent)

misilleme yapıyoruz. Fakat bu saldırıların sorumlularının yargılanması için mahkeme kurmak için hiçbir hazırlık yapmıyoruz.

6 bin gibi bir sayı, geride bıraktığı acılar düşünüldüğünde dehşet veriyor. Peki ama bizim sorumlu olduğumuz ölümlerin sayısı da aynı düzeye ulaştığında ne olacak? Pakistan sınırındaki mülteciler bombalarımızın Afganistan'da onlarca ve belki de yüzlerce insanın ölümüne yol açtığını söylüyor. BM görevlileri, bombalarımızla hayatını kaybeden aç ve yoksullara dair detay vermeye başladığında, sayının 6 bine ulaşması için fazla beklememiz gerekmeyecek. Bu yeterli olacak mı? 12 bin ölü Afgan, ne Taliban'la ne de Usame Bin Ladin'le hiçbir ilişkileri bulunmamasına karşın, bizi tatmin edecek mi? 24 bin mi yoksa? Bu hileli "teröre karşı savaş"taki amacımızı biliyorsak bile, herhangi bir orantı kurabiliyor muyuz?

Şurası muhakkak ki, meydana gelecek trajedilerden Taliban'ı sorumlu tutacağız. Tıpkı, Afganistan'da yapılan uyuşturucu ithalatından onu sorumlu tuttuğumuz gibi. Tony Blair, Taliban uyuşturucu zincirinin ilk halkalarından biriydi. Buna inanmak için tek yapmamız gereken, BM Uyuşturucu Kontrolü Programı'nın, Taliban kontrolündeki bölgelerde Molla Ömer'in getirdiği yasaklama sonucu Afganistan'daki afyon üretiminin yüzde 94 oranında azaldığına ilişkin geçen hafta yaptığı açıklamayı unutmak. Zira Afganistan'daki afyon üretiminin çok büyük bir kısmı -evet, doğru tahmin ettiniz- dostumuz Kuzey İttifakı'ndan sağlanıyor.

Bu savaş, Bush'un belirttiği üzere, "diğerlerine benzemeyecek", ama onun düşündüğü biçimden biraz farklı olarak. Sonunda ne adalete ulaşılacak, ne de özgürlüğe. 11 Eylül'deki insanlığa karşı işlenen suç u sollararak, ölü sayısı tavana vuracak. Bunu önlemeye dair bir planımız var mı? "Teröre karşı savaş" yalanını, kılığa, açlığa ve ölümlere karşı bir savaşa döndürebilir miyiz; bu Usame Bin Ladin'le hesaplaşmamızı erteleyecek olsa bile?

Çocuklar geleceğimizdir, onları korumalıyız

Nazlı Şahin

Savaşın acısını hep onlar mı çekecek? Savaşı çıranlar çekmeli.

Sabah işe giderken, çarşıda dolaşırken, akşam eve dönerken onların güleç yüzünü ve cıvı cıvı seslerini duyduğumda içimde gökkuşağı oluşur. Bu günlerde çocukların yüzünde hüznün var, onlara baktıkça Afganistan'da yaşayan çocuklar gelip oturur düşüncelerime. Gazetedeki resimlerden, televizyon ekranlarından hep onların yüzünü görür ve sorgulayan bakışlarını yüreğimin derinliklerinde duyarım. Biri, başına dolanmış sargısıyla yatıyor. Öteki, bombaların harap ettiği evinin yıkıntılarının içinden elinde kafası kopmuş bebeğiyle öylece bakıyor. Biri korkuyla büyümüş gözleriyle insanlara sesleniyor; biri açlıktan ölmek için kendisine verilen ekmeğin parçasını yiyor.

Ve Nagina, Kabil'deki evine bomba düşence yaralanan 12 yaşındaki kız çocuğu Nagina, bir gazetenin sayfalarından bir hastane odasındaki yataktan sesleniyor, kara gözleri dehşetten büyüyerek soruyor; "ABD ve İngiltere neden bombalıyor bizleri? Ben yaralıyorum ama başka çocuklar öldüler, ne istiyorlar bizden? Ben açım, doymak istiyorum, arkadaşlarımla oynamak ve bomba atılmayan bir yer ve barış istiyorum" diye bağırıyor, anlamını bilmediği belki de bilmeden öleceği bir savaşın içinden.

Bombalardan kurtulan diğer Afganlı çocukları düşünüyorum, mayın tarlalarına atılan yiyecekleri almaya

giderken patlamaların etkisiyle nasıl havaya uçtuklarını, beynim sarsılıyor.

Açlıkla ve bombalarla boğuşan çocukları da "uygarlığa tehdit oluşturan ilkel teröristler" olarak gören emperyalist caniler, savaşın ölüm kusan hangi bombasında uygarlık var?

-Geceleri bir ses böler uykumu

Hiroşima, Vietnam, Irak çocuklarının sesi, Afganistan'lı Nagina'nın gözlerinde okurum uykumu bölen seslerin dehşetini.

Birden bire tarih çöker üstüme içimde kopan bu kızılca kıyamet ne?

Yarın yarından sonraki günleri düşünürüm daha kaç Nagina'yı yaralayacak kaç çocuğun soluğunu kesecek bu vahşet?

Ateş püskürten bombalar kusan bu uygarlığı istemiyorum ben-

Nagina, güçlükle nefes alarak yeniden başlar konuşmaya; "Esen rüzgarlara bırakmak istiyorum saçlarımı, gözyaşlarımla yıkamak istiyorum karanlıklarını, bombalar değil uçurtmalar görmek istiyorum gökyüzünde. Gelin, tutun ellerimden korkuyorum, neredesiniz ey insanlar, nerede?"

Ben de korkuyorum Nagina, Afganistan çocukları için, başka ülkelerin çocukları için, ülkemin çocukları için, senin için korkuyorum. Henüz bombalar yağmasa da tepemize burada ben de savaşın içinde yaşıyorum. Seni yaralayanlar

ve arkadaşlarını öldürenler bizleride vuruyorlar IMF'dayatmalarıyla. Ülkemdeki insanları da yoksullaştırıp, çocukları aç bırakıyorlar. Sonsuz bir tehditle dünya halklarına, çocuklarına saldırıyorlar.

Şimdi korkuyorum ama geçici bir şey bu, sen korkma Nagina. Çünkü; hala orada duran ve bana her yanımdan asılan sevginin ve işçi sınıfının gücü ile, gözlerindeki dehşetin yerine çocuksu gülüşünü, neşeni geri verebilmek için geleceğiz küçüğüm. Geleceğiz bir sabah erken, şafakla birlikte gökkuşağını taşıyacağız tüm dünya çocuklarının gözlerine.

Yarın bizim olacak bütün dünya KORKMA! Savaşın vurduğu çocuklar her yerde. İşte bu yüzden barış için yazılan dizeleri anımsıyorum. Ataoğlu Behramoğlu'nun "Bebeklerin ulusu yok!./Babalar çıkarmayın onları akıldan/ analar koruyun bebeklerinizi/ Susturun, susturun söyletmeyin/ savaştan, yıkımdan söz ederse biri" dizeleriyle ana-babaları uyardığı şiirindeki gibi susturmalıyız savaş çığırkanlarını ve barış için mücadele etmeliyiz. Çocuklarımız için, onların geleceği için, Afganistanlı çocuklar için, Nagina için.

Tüm dünya çocuklarına güzel günleri sunabilmek için bu günden katılmalıyız, çocuklarımızın geleceğini karartan ve dünyayı vahşete sürükleyen emperyalistlerle ve onların yaltakçılarıyla mücadeleye.

BİRKAÇ İSLAMCI TERÖRİZM HİKAYESİ

11 Eylül 2001 sonrası Bayan Thatcher-eski Britanya Başbakanı- uçaklarda ölenler arasında çocukların da olduğunu söylemiş. Bu işin ne kadar rezil bir iş olduğunu ispatlamak için.

1984 Eylülünde Abdul Haq Kabul Hava Alanında bomba patlatmış. Çoğunluğu çocuk olan 28 Moskova yolcusunu öldürmüştü. Daha sonra hem bu bombalama olayını, hem de Kabul'a roket atılmasını, böylece çocuk çocuk demeden herkesin öldürülmesini haklılaştıran konuşmalar yapmış.

Daha sonra?

Daha sonra, 1986'da, Bayan Thatcher devlet kesesinden biletini kesmiş ve Abdul Haq Londra'ya gelmiş. Bayan Thatcher büyük "özgürlük savaşçısı" ilan ettiği Abdul Haq'ı mücadelesini sürdürmesi için pohpohlamış ve iş başı yapması için gerekli yardımları sağlamış.

Dün bu bayan, bugün de bay Blair o kadar çocuk severdirler ki, anlatmaya kalksak gözünüz yaşarır.

İnsanlığa karşı suç işleyenler cezalandırılmalıdır. İsmi verilmeyen bir Libya. İslamcı Savaş Gurubu

konuk yazar gözüyle

KÜRESELLEŞME VE DEVRİM

Konuşma Dilimizin Sömürgeleştirilmesi İnsan toplumunun doğal tarihsel gelişme süreci sona erdi mi? Bu soruyu 7 yıl önce Sosyalist Gözlem Dergisi'nin 1. Sayısında sormuştum. Sovyetler Birliği ve sosyalist blokun çöküşü kapitalist dünya düzeninin kesin zaferini mi ilan ediyordu? Kapitalist düzen insanlığın ulaşabileceği uygarlığın son aşaması mıydı.

Dünyanın içinde bulunduğu muhteşem karmaşayı gözlemleyebilen her mantıklı insan kapitalist düzenin toplumsal gelişmenin son durağı olmadığını olmayacağını görebiliyor.

Bir avuç dolar milyarderi dünya nüfusunun yarısından fazlasının sahip olduğundan çok daha büyük bir serveti kontrol ediyor. Servet dağılımındaki adaletsizlik, insanlık tarihinin hiçbir döneminde şimdiki kadar büyük olmadı. ABD'nin en zengin 3 işadamı tüm Afrika kıtasının zenginliklerinden daha büyük bir servete sahip!

Yerkürenin Kuzey Batı ülkeleri emperyalist burjuvazinin anayurtları olarak görel bir refah düzeyine sahip Güney ve Doğu ülkeleri ise yoksulluk, sefalet ve açlıkla pençeleniyor. Açlıktan ve soğuktan milyonlarca insan ölüyor. Sağlık hizmetlerinin yokluğu, ilaç yokluğu ve salgın hastalıklar geri kalmış ülkelerde hergün binlerce insanın ölümüne yol açıyor. Bunlar yetmezmiş gibi, kar uğruna yürütülen, talan dünyanın ekolojik dengesini de bozuyor.

Dünya nimetleri, tarihin hiçbir döneminde bu denli bol olmadı. Buna karşın, tarihin hiçbir döneminde insanlık bugünkü gibi yaygın bir sömürü ve sefaletle karşılaşmadı.

Hiçkuşku yok ki insanlığın layık olduğu uygarlık bu değildir. Başka bir dünya mümkündür. Gerçekçi ve umut dolu, farklı bir geleceği planlamak ve gerçekleştirmek mümkündür.

Bugünkü gidişin önünü kesmek zorundayız. Ne var ki uygarlığın son aşamasına geldiğimizi idda eden emperyalist burjuvazinin hizmetindeki akademisyen ve aydın kesimi, namı diğer 'burjuva entellektüelleri' artık 'post-modern' (yani 'uygarlık ötesi') bir döneme girildiğini, bu dönemin en belirgin özelliğinin 'küreselleşme' (globalizasyon) olduğunu, bu sürecin karşısında durmanın, küreselleşme karşıtlığı' (anti-globalizasyonculuk) yapmanın gericilik olduğu demagogisini yayıyorlar.

Bu noktada, daha ileri gitmeden, kullandığımız dili emperyalist tahakkümden kurtarmamız gerekiyor. Neo-liberal globalizasyonun (yeni-özgürlükçü küreselleşmenin) karşısında başka hiçbir seçenek olmadığını iddia eden 'post-modernist' emperyalist ideolojiyi kitlelerin kafasından silmek için bunu yapmak zorunludur. Neo-liberal ideoloji kullanım dilimizi de sömürgeleştirme gayreti içindedir. Bunu da teşhir etmeliyiz. Kelimelerin günlük kullanımı arkasına gizlenen emperyalist yalanları ortaya çıkarmalıyız.

Herşeyden önce globalizasyon, verçekimi gibi bir doğal süreç değildir. Ne de tanrısal bir buyruktur. Globalizasyon bir toplumsal süreçtir. Bu süreç toplumun üretici güçleri tarafından yaratılmakta, ancak topluma hakim olan sosyal güçlerin yönlendirilmesi ile şekillenmektedir.

Bugün gözlemlenen globalleşme mali ve ticari kurumlardaki sermaye yoğunlaşmasının yarattığı bir ekonomik kaynaşma sürecinden başka birşey değildir. Fakat bu süreç gönüllü temelde değil, güçlüfinans oligarşisinin daha zayıf olanı yutması şeklinde gerçekleşmektedir. Çok basit bir ifade ile bugün "küreselleşme" olarak adlandırılan şey "21. Yüzyıl

Özdemir GÖÇER

emperyalizmi"nden başka bir şey değildir.

Demek ki globalleşme karşıtları aslında "Anti-globalizasyon"cular değil, anti-emperyalistlerdir.

Emperyalist globalizasyon adeta parazit gibi evrenimizi kemirmekte, zengini daha da zenginleştirirken, eşitsizlikleri artırmakta, demokrasiyi inkar etmekte ve milyonlarca insanın yaşam hakkını inkar ederek onları açlığa ve ölüme mahkum etmektedir.

"Globalizasyoncu" sermayeye servet ve inkar sahibi olmanın hiçbir üst sınırı yoktur. Halbuki alt sınırlar çok keskin çizgilerle belirlenmiştir: Sefalet ve ölüm!

İşte bu nedenlerden dolayı sakın ola "küreselleşme" lafının, tüm insanlığı, ulusları ve halkları ortak bir ülkeye ulaştıracak bir hedef olarak yutturmaya çalışan emperyalist burjuvazi ve onların hizmetindeki aydınlara kanmayın.

Aslında gerçek küreselleşme yanlıları (pro-globalisation) bizler olduğumuz halde Emperyalist burjuvazi bizi anti-globalizasyon yanlısı ilen ediyor. Gerçek toplumsal ilerlemeden yana olan bizleri halkın gözünde gerici ilan ederek sömürü düzenini daha rahat sürdürebilmek için. Halbuki bizler, karşıtlarımızın tam aksine tüm dünyada kaynakların, zenginliklerin, dostluğun ve kültürün, paylaşımından yanayız. Biz insanların özgürlüğünden, serbest dolaşımından, konut haklarından ve dayanışmasından yanayız. Karşımızdakilerin tersine biz açık açık demokrasiden yanayız. Gezegeneğimizin korunmasından yanayız.

O halde uyanık olalım. Kim anti-globalizasyon, kim globalizasyon taraftarıymış bilelim.

Aynı şekilde, emperyalist dünya diyecekleri yerde 'uygur dünya' diyorlar.

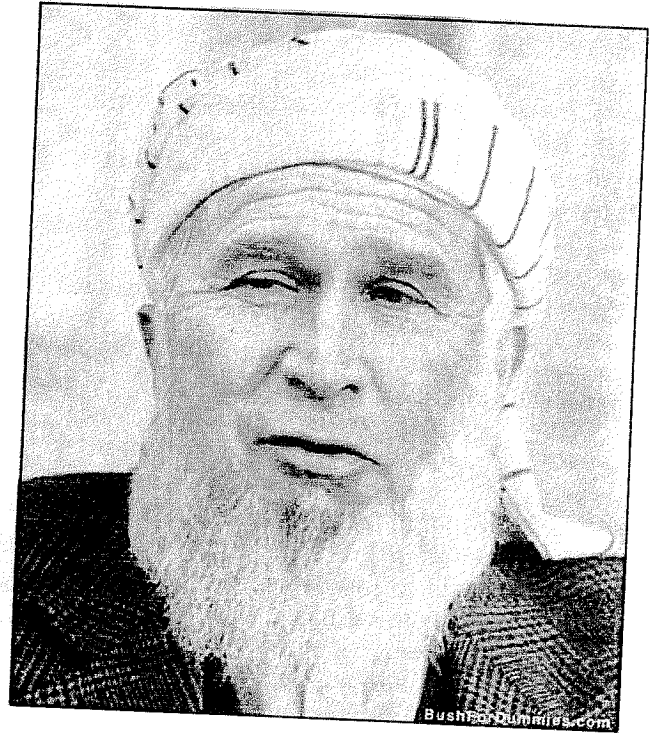
'Özgürlük ve demokrasi' dedikleri zaman emekçi halk kitlelerini sömürme ve soyma özgürlüğünü anlatıyorlar.

On yıllar boyunca binlerce emekçi tarafından yaratılarak geliştirilmiş kıymetli toplumsal kuruluşların hakim sınıflar tarafından "yağma" edilmesine "özeleştirme" diyorlar.

Halk kitlelerinin iyice yoksulluğa itilmesine, maaşlarının kesilmesine, ceplerindeki paraya hergün yasadışı bir şekilde el konulmasına "yapısal düzenleme", "devaluasyon" "ekonomik istikrar programı" diyorlar.

Dilimizde yetişen bu ideolojik yabancı otları temizlemeliyiz. Emperyalist burjuvazi ve onun temsilcileri tarafından yazılan bu resmi yalanları yutmadığımızı göstermeliyiz.

Uluslararası emperyalist burjuvazi ve onlara bağlı kurumların, bu yalanları bizlere yutturabilmesine aracılık eden sözde 'akademisyen' 'entellektüel', 'aydın', 'gazeteci' takımı da teşhir etmeyi ihmal etmemeliyiz. Dünya Bankası Uluslararası Para Fonu, Dünya Ticaret Örgütü gibi uluslararası emperyalist kurumlar tarafından istihdam edilen işçi aristokratları, yani çok yüksek ücretlerle evcilleştirilmiş aydınlar, uzmanlar üst düzey sendikacılar, dünya halklarını, küreselleşmenin dünyada yoksulluğu azalttığına, serbest ticaretin herkesin yararına olduğuna, yapısal düzenlemelerin de büyümeye refaha ve zenginliklerin yeniden dağılmasına yol açtığına, serbest piyasanın tüm mali, maddi ve insani kaynakların dağılımını en iyi düzenleyen mekanizma olduğuna ve daha bunlar gibi bir çok peri masalına inandırmak için elerinden gelen çabayı harcamaktadırlar. Kendimizi böylesi boş hayallerden kurtarmalıyız. Bu hayallere kapılan tüm arkadaşlarımızda da bunların ardında yatan iki yüzlülük ve sahtekarlığı göstermeliyiz.

üyesi. 6 yıldır Britanya'da. Babası Gaddafi iktidarı öncesi, yani Amerikan ve İngiliz üsleri Libya'dan kovulmadan önce, savunma bakanı. Bu örgüt üyeleri Afganistan'da Rusya'ya karşı savaşmış, Libya'da bir sürü bombalama faaliyetinde bulunmuş ve en az iki kere Gaddafi'yi öldürme girişimi yapmış. Britanya onların üs alanı. Ne de olsa Amerika ve Britanya Gaddafi'yi devirmek istiyor. Onlar terörist değil. "Özgürlük savaşçısı".

Son olaylar sonrası Amerika İSG'ni de terörist örgüt listesine almasını! Olacak iş değil. Gaddafi ile Amerika ve İngiltere işi pişiriyorlarmış!

Britanya'da anti-terörizm kanunlarını değiştirip bu bayı Britanya'dan dışalamak zorunda kalabilirmiş!

Hay Allah.

İngilizlerle ve Amerikalılarla birlikte Allahın işlerini yapanların başına gelenlere bak. Ne görülmüş ne de duyulmuş?

Bu arada İngiltere terörizme yataklık ettiği için birileri Amerika'nın Londra'ya bombalamasını istemez inşallah. Ne de olsa bir sürü Kıbrıslı Londra'da yaşıyor.

Suudi Arabistan son on yirmi yılda tüm dünyada 1600 cami ve din koleji açılması için para sağlamış.

Kosova, Filistin, Keşmir, Çeçenistan ve başka yerlerdeki İslamcı "Kurtuluş Örgütlerine" para sağlamış. Sadece Bosna'nun yeniden inşası için \$600 milyon harcamış. Bu paraların büyük bir kısmı Al Kaide'ye de gitmiş. O "İslamcı Teröristlere" (Yoksa İslamcı "Kurtuluş Örgütleri" miydi. Ben de şaşırımdım. Şaşırmayanlar düzeltiversin lütfen!) epey para harcamış Suudi Arabistan.

Tüm bunları tabii ki kendi başına yapmış. Amerika ve İngiltere öyle yapacağını dediği için değil? Kendi başına. İslama taviz vermek zorunda kaldığı için. Amerika ve İngiltere tüm dünyada dini gericiliği yaymayı siyaset olarak geliştirip Suudileri bu işte kullandıkları için değil. Tüm kabahat Suudilerde.

Amerika ve İngiltere şimdi de dönüp Suudilere demezler mi, bizim bu islamcılarla savaşımızda yer alacağını diye! Beslettiler kargayı oyduracaklar gözlerini! Şaşırmış fukara Suudiler.

Bakalım diyebilecekler mi "ulan utanmaz herifler siz dediniz biz yaptık" diye?

Hiç sanmam.

Suudilerin Amerika ve İngiliz askerine olan ihtiyacı artacak. Devrilirlerse de petroller tümünden Amerika ile İngiltere kalacak.

Nijerya'da Hristiyan Müslüman kavgası epeydir sürüyor. Şu sıralarda azdı.

Endonezya aynen.

Hindistanda ve bilhassa Keşmir'de Müslüman-Hindu kavgası aynen.

Pakistan'da müslümanlar arası kavgaya büyüyor.

İran-Pakistan sınırlarında yaşayan Sünni Balüçiler müslümanlık adına harekteleniyor. İran iki cami arasında beynamaz oldu.

Kafkaslar'da Amerikalılar Çeçenlere biraz yavaşlayın diyor. Ruslar Abazlara ha gayret diyor.

Tüm Arap ülkelerinde müslümanlığı ciddiye aldığını sananlar harekteleniyor.

(devamı 7'de)

Anti-demokratik kararlara tepkiler

Kıbrıs Sendikalar Forumu toplantısına yasak!

TÜRK-SEN, DEV-İŞ ve KTAMS tarafından bugün yapılan açıklamada, Avrupa Sendikalar Konfederasyonu ETUC'un girişimleriyle 1995 yılından beri yapılmakta olan Kıbrıs Sendikalar Forumu toplantılarının dördüncüsünün KKTC rejiminin engeline takıldığı belirtildi.

Sendikaların ortak açıklamasında şöyle denildi:

"1995 yılından beri yapılmakta olan Kıbrıs Sendikalar Forumu toplantılarının dördüncüsünün yapılması için ETUC (Avrupa Sendikalar Konfederasyonu'nun son girişimleri de KKTC rejiminin engeline takıldı.

Kıbrıs Türk çalışanın geleceğini belirleyecek bu toplantıların sabote edilmesini şiddetle protesto ediyoruz.

Rejimin tayin ettiği saltanat bekçisi Tahsin Ertuğruloğlu konuyla ilgili makamına kadar görüşmek için giden Türk-Sen Başkanı Önder Konuloğlu'nu görüşmeye dahi kabul edecek siyasi etkinliktan uzak bir yaklaşımla reddetmiştir.

Yazılı izin müracaatlarımıza telefoniye sözlü olarak Forum ve AB Komisyon Başkanı Prodi ile görüşmek mümkün değil diyerek yazılı yanıt vermektense aciz bir Dışişleri Bakanı, topluma ve vatandaşa hizmet etmek zorunda olduğunu unutarak, çalışan kesimlere hakaret etmektedir. Kıbrıs Türk insanını yasaklar ülkesi haline gelen KKTC'de yok eden bu anlayış, genel politikalarda kaybettikçe insanına saldırmak acizliğini engelleyemiyorlar.

Kıbrıs Türk insanının dünyayla temasını kesmekle hiçbir yere varamayacaklarını bilmeleri gerekir. Kıbrıs Türk insanının içerisine itildiği ekonomik, siyasal ve toplumsal yokoluşun sadece ve sadece barışa biteceğini tüm emanetçilerin bilmesinde yarar vardır."

DEV-İŞ Genel Başkanı Ali Gulle Pasaport Yasa Tasarısı'nı eleştirdi:

"Utanmazlığa bile çifte standart!"

Devrimci İşçi Sendikaları Federasyonu DEV-İŞ Genel Başkanı Ali Gulle bugün yayımladığı basın bildiriyle Pasaport Yasa Tasarısı'nı eleştirdi, bu taslakla utanmazlığa bile çifte standart getirildiğini söyledi. Gulle şöyle dedi:

"Kıbrıs Türk toplumunu ekonomik olarak çökerten anlayış şimdi de anti-demokratik faşizan uygulamalarını her geçen gün daha da artırarak toplumuzu imha etme yolundaki bilinçli senaryolarını adım adım uygulamaya koyuyorlar.

Son olarak ortaya atılan Pasaport Yasa Tasarısı, insanımızı aşağılayan, seyahat hakkını kısıtlayan, süratle göçünü hızlandıran ve istedikleri kişilere vatandaşlık dağıtmak keyfiliği ile ülkedeki nüfus yapısını değiştirecek niteliktedir. Ayrıca, bu Yasa Tasarısı utanmazlığı bile çifte standart getiriyor. Kıbrıs Cumhuriyeti kimlik kartı ile Güney Kıbrıs'ta çalışarak veya emekli olmak süreti ile 1960'dan doğan haklarını kullanan insanlarımız var. Esas olarak yurttaşlığı belirleyen kimliklerden utanmayanlar, Kıbrıs parasından gocunmayan, Kıbrıslı Türklerin İngiliz veya başka ülke yurttaşı olmasından utanmayan bu çağdışı faşist anlayışın yalnızca insanımızın Kıbrıs Pasaportundan utanması, utanmazlıkta bile çifte standartlı olduklarının kanıtıdır.

Haydi o kadar milliyetçi iseniz, İngiliz Pasaportuna ve diğer pasaportlara da aynı uygulamayı koyun, üslerde çalışan veya Güneyden maaş alan herkese Kuzeyde iş bulun, maaş bağlayın. Bunu yapamayacağınıza göre, Kıbrıs Türk toplumunu içine düşürdüğünüz bataklıktan kurtarmak için derhal Kıbrıs sorunu Federal bir çerçevede çözmek ve AB üyeliğine kavuşmak için masadan kaçmaktan vazgeçin. Aksi takdirde, bir gün kendi çocuklarınızın bile sizden utanacağını bilmelisiniz."

KTOEÖS Başkanı Ahmet Barçın, Pasaport Yasa Tasarısı'nı tanımladı:

"FAŞİZMİN TA KENDİSİ"

Kıbrıs Türk Orta Eğitim Öğretmenler sendikası Başkanı Ahmet Barçın, bugün yayımladığı bir bildiriyle Pasaport Yasa Tasarısı'nı "faşizmin ayak sesleri" olarak tanımladı ve buna karşı her türlü mücadelenin verileceğini belirtti. Barçın, açıklamasında şöyle dedi:

"Kıbrıs Türk toplumu üzerinde varolan baskılar giderek artarken, çember gittikçe daralmakta, her gün yeni bir uygulama gündeme gelmektedir. Tolomu eritmeye, yok etmeye yönelik bu baskılar artık tahammül sınırlarını aşmaktadır. Bir yandan ekonomik yokoluş süreci, diğer yandan siyasi çözümsüzlük insanımızı bunalımlara itmektir. Bunlar yetmezmiş gibi, bu ülke insanının her türlü haklarını gaspetmeye yönelik hareketler artarak çoğalmaktadır.

Bunlar ek olarak en son meclis gündemine getirilip alt komiteye havale edilen "Pasaport Yasası" bardağı taşıracak son damla olmuş, insanımızı tamamen yok etmek amacıyla olanların gerçek niyetlerini bir kez daha su yüzüne çıkarmıştır.

Ülkemizi açık bir hapishaneye çevirme ve bizi çeber içine alma operasyonu, artık yasal zemine dayandırılmaya ve resmileştirilmeye çalışılmaktadır.

Kıbrıs'ın güneyi AB sürecinde adım adım ilerlerken, Kıbrıs Türk toplumuna zorla faşizmin tohumları atılmaya çalışılmaktadır.

Tüm bu sorunlar yetmezmiş gibi, bizi dünyadan tecrit etmeye çalışıyorlar. Bunu yapan da maalesef kendi siyasilerimizdir. Kendi insanından, onun dışı açılmasından korkan ve onu kendi ülkesine hapsedmek isteyen başka bir ülke dünyada mevcut değildir.

Bu ülkede demokrasi ve insan hakları ne yazık ki egemen çevreler tarafından hazmedilmemektedir. Herkesin tek tip düşünmesini istemek, dış dünyayla temas etmemesini, kendi içinde demokrasilik oynamasını isteyen bu gerici zihniyet, dünyaya yalnızca kendilerinin istediği şeylerin söylenmesini arzu etmektedirler. Kendi özgür iradeleri ve siyasi görüşleri çerçevesinde yurtdışında toplantılara katılan insanları ülkeye hapsedmek, onların dış dünyayla ilişkilerini kesmek için en son olarak "Pasaport Yasası" adı altında bir yasa tasarısı hazırlamışlar ve bunu meclis gündemine getirmişlerdir.

Bu uygulama "FAŞİZM" in ta kendisidir. Ülkeye baskıcı, yasakçı bir rejim getirmek isteyenler, bu emellerine ulaşamayacaklardır. Kıbrıs Türk halkı buna izin vermeyecek ve başta sendikamız olmak üzere tüm sivil toplum örgütleri buna karşı mücadelesini verecektir.

Anti demokratik, 18. yüzyıl almanyası'nı andıran, yasakçı, kişilik haklarını engelleyici yasaların gündeme gelmesi, Kıbrıs Türk halkının nerelere sürüldüğünün belirtisidir. Egemen güçlerin Kıbrıs Türkü'nün sonunu hazırlamak için sürdürdüğü bu gibi çabalar, halkımızın direnciyle karşılaşarak bir değer bulmayacaktır.

UBP-DP hükümetinin almış olduğu emirler doğrultusundaki bu gibi yasaların derhal meclisten geri çekilmesi gerekmektedir. Israrı halinde bu tavırlar FAŞİZMİN AYAK SESLERİ olarak değerlendirilecek ve buna karşı her türlü mücadele verilecektir."

BİRKAÇ İSLAMCI TERÖRİZM HİKAYESİ

(6. sayfadan)

Şimdilik Müslümanlığın en iyi kontrol altında tutulduğu yer Türkiye. Bizim büyük İslamcı partilerimiz epeydir hükümet işlerine çekildikleri için epeydir sistemden para kazanmaya alışmışlardır. Sağda solda kalan, müslümanlığa gerçekten inandığını sanan hizbu kontracılar da tek tek öldürülebilir.

Kıbrıs'taki Nakşiciler şimdilik şeyhin ulu meyvelerini yetiştirip satmanın islami değeri üzerine nutuk sıkıyaya devam ediyor. Nereye kadar gider bu görelim. Ama onların esas para kaynağı İngiltere'dir. Sessiz kalacakları kesin. İtirazımız yok.

Genel olan ise görüldüğü gibi islam dininin yaygın olduğu ülkelerde tam bir karmaşanın hüküm sürmesidir. Bu karmaşanın her geçen gün artmasıdır. "Terörizm karşı savaşı" uzadıkça bu karmaşa da artacak!

Bunun sonuçları nelerdir?

Pek çoğu IMF politikalarını uygulayan burjuva ve feodaller tarafından yönetilen bu ülkeler açıklıkla karşı karşıyadı. Ülkeyi yönetmek zaten güçleşiyordu. Bu islamcılar arası çatışma, islamcı-laik çatışması vs. bu ülkeleri yönetilemez iken yönetmenin araçları haline gelecek.

Bu ülkelerin pek çoğu borcunu zaten ödeyemez durumda. Kargaşa nedeniyle ödeyemeyecek. İşte bizim batıdaki Liberallerin "Borç Ödenmesin" sloganı böylece gerçekleşecek.

Bu arada kargaşa ne tür sonuçlara yol açacak. Savaşın güçlerin gerici karakterine göz atılırsa, bu kavga anti-Amerikan ve Anti-İngiliz oluşumlara bile yol açsa, sonuçta ülkede geleceği temsil eden tüm güçler yok edilecek. Ortaya çıkan yapılanmalar ülkenin kendi kendisini yiyip bitirmesi aracı olacak. Lübnan-Afganistan-Afrika'nın pek çok ülkesi gibi. Bu arada anti-Amerikanlar bile Amerikan kontrolü altına alınacak. Irak gibi. Böylece bu tür ülkelerle alttan alta kendi bağlarını kurmuş olan Almanya, Fransa, İtalya

ve Japonya gibi ülkelerin tüm bu bağları dumura uğrattılacak. Borçlarını geri almak isteyen, petrol ihtiyaçlarını gidermek isteyen bu Avrupalı emperyalist büyük güçler ve Japonya Finans ve Petrol-hammade alanlarındaki Amerika-İngiliz hakimiyetini kabullenmek zorunda olduklarını görecek ve onlara haraç vermeye devam edecekler.

Amerikan ingiliz planı böyle bir şeyi benziyor. Göreceğiz.

Kesin olan şey şu: Modern ve orta çağ barbarlığı yayılacak.

Bu gelişmenin önünde durma yeteneğine sahip tek siyasi kuruluş olarak komünizm, ve onların önderliğindeki işçi sınıfını dünden de çetin günler beklemektedir.

Barbarlığın bu gelişmesine karşı tüm anti-emperyalist güçlerin birleşik cephesini oluşturamaz ve bu gidişe dur diyemez isek, insanlık uzun bir dönem daha emperyalist kapitalizmin barbarlık oyunları altında inlemeye devam edecek.

Mevcut savaş ne islama karşıdır, ne de hristiyanlığa.

Mevcut savaş insanlığa karşıdır. Hem islamcılar hem de büyük emperyalist güçler tarafından organize edilmiş olan insanlığa karşı bir savaşa karşı karşıyayız.

Bu savaşta komünizmi savunmayanlar barbarların işine yaramaktan başka bir iş yapamayacaklar.

Bu savaşta ilk hedefimiz barbarlar değildir. Barbarlarla işçiler arasında volan kayışı rolünü üstlenmiş olan ara akımlardır. Bunları barbarlığa karşı kesin savaşa kazanmadan ve/veya yenilgiye uğratmadan bu savaşı kazanma ihtimalimiz sıfırdır.

Barbarlık ve insanlık arasında, emperyalizm ve komünizm arasında boşluk yoktur. Olmayan boşluğu doldurmak inkansızdır.

Ya bizden, komünistlerden, insanlıktan yanasınız, ya da domuzdan, barbarlıktan, emperyalizmden yana.

Kriz günleri ya o ya bu günleridir.

Ya o ya bu!

Afganistan tamam, sıra Kafkasya'da

Genel planlar açısından bakılırsa, elbette Amerikan emperyalizminin Afganistan'da yapacağı daha epeyce iş var ve bunların tamamlanması zaman da alacak. Kısaca özetleyecek olursak, henüz Afganistan'ın "Taliban sonrası dönemi" için tasarlanan model tamamlanmış değil. "Afgan halkının temsilcileri" diye ortalıkta dolaşan birtakım kim oldukları bilinmeyen, karanlık adamlara dayanarak kurulacak bir hükümet, kendi başına ayakta kalamayacağına göre, Amerika ve işbirlikçilerinin "barış gücü" Afgan topraklarında kalıcı üsler

oluşturacaklar. Bunun sürekliliğinin şartı ise, Ladin ve "aşırı Taliban" olacak. Büyük olasılıkla Ladin'i vurmaya zaten istemeyen ABD, bu propaganda hedefinin gerçekleşmediği durumda yapacaklarına şimdiden girişmiş bulunuyor. "Ladin'i yakalamak çok güç" diyorlardı, şimdi "Ladin'in yakalanması ya da öldürülmesi çok önemli değil" demeye başladılar. Bunu herkes biliyor. Ladin bir bahane ve ne kadar uzun kaçarsa da yaşarsa o kadar çok ABD'ye hizmet edecek. O olmasa bile, Afganistan'ın iç barışa olanak tanımayan

Aydın ÇUBUKÇU

dengezesizliklerini sürekli kıskırtarak, ABD bölgedeki varlığını kalıcı hale getirmenin bahanelerini yaratacaktır. Bölgede kendi denetiminde sürececek bir karışıklık ve istikrarsızlık hali ABD'nin en temel beklentisidir ve bu şimdiden büyük ölçüde tamamlanmıştır. Afganistan ve Özbekistan gibi iki önemli askeri köprü başı tutmuş olmak bile yeter de artar.

ABD'nin Asya üzerindeki planlarının diğer büyük parçası Kafkasya üzerinden zincirin halkalarına yenilerinin eklenmesidir. Kafkasya, 11 Eylül saldırısından önce, ABD'nin öncelikli hedefiydi ve Azerbaycan bu planın ilk adımı için uygun görünüyordu. Fakat 11 Eylül Afganistan'ı öne çıkardı ve ABD fırsatı kaçırmadı. Emperyalizmin eylem planlarında, sürekli yeni koşullara göre değişiklikler yapabilecek esneklikler esastır. Bir fırsat doğduğunda, olayların akışında herhangi bir değişiklik meydana geldiğinde, "önce elimdeki işi bitireyim" demez. Bu arada, örnek olsun diye şöyle bir hatırlayalım, İsrail-Filistin ilişkilerindeki son derece ilginç gelişmelerin de, "global plan" açısından bir anlamı var ve emperyalizm bir noktaya uğraşırken, ötekini asla ihmal etmiyor.

Kafkasya'daki hareketlilik son günlerde dikkat çekici bir hal almaya başladı.

Gürcistan, bölgede Rusya'nın başlıca hedeflerinin önünde engel teşkil ediyor ve kilit öneme sahip petrol ve doğalgaz hatları konusunda, ABD-Türkiye işbirliği içinde yer alıyor. Rusya etkisini artırmak için Gürcistan'da Abhazlar'a dayanan bir muhalefet hareketiyle buna cevap veriyor. Gürcistan'ın "Çeçen teröristleri" desteklediğini, bunun Ladin'i desteklemekle aynı olduğunu söylüyor. Çeçenler, aynı zamanda İran-Rusya-Ermenistan arasında gelişen ilişkilere karşı da, Ermenistan için bir sorun olarak geliştiriliyor. Manzara özetle şöyle; bir yanda Türkiye, ABD, Gürcistan, Azerbaycan'ın oluşturduğu blok -ki buna, bir ucundan İsrail de dahil oluyor-, diğer yanda ise Rusya, Ermenistan ve İran'ın ittifakı bulunuyor. Çeçenler, Abhazlar, Osetler, Adigeler, Dağıstanlılar, derece derece hem birbirlerine karşı, hem de bölgedeki devletlere karşı kullanılıyorlar.

Bu kördüğüm yumağının göbeğinde, daha önce de defalarca yazdığımız gibi, Hazar Denizi ile çevresinde bulunan çok büyük petrol rezervleri yatıyor.

Son günlerde iki önemli gelişme oldu: Birincisi, Avrupa, Ermeni soykırımı karar tasarsını reddetti. Halbuki geçen yıl kabul etmişlerdi. İkincisi, ABD, 1992 yılından beri Azerbaycan'a uyguladığı ambargoyu kaldırdı. Birbiriyle ilişkisiz gibi dursa da, bu iki gelişme, Kafkas kördüğümünde safların daha da netleşmesi yolunda ilerleme kaydedildiğini gösteriyor.

Afgan hattının ABD kontrolüne geçmesi, Kafkasya ile kıyaslandığında aslında çok önemli değil. Ancak ABD'nin siyasi etkinliği için sıçrama tahtası olmak bakımından önemi var. Kafkasya'da da siyasi etkinlik, fiziki etkinlikten daha önemli. Bu yüzden, hemen önümüzdeki yakın süreçte Azerbaycan ile Ermenistan ve Gürcistan arasındaki iplerin daha da gerilmesi, Rusya'nın aktif olarak bölgeye yerleşmek için inisiyatif kullanması beklenebilir. Kış yaklaşırken Hazar'ın suları ısınıyor, karlı Kafkas dağlarının her biri bir yanardağ gibi içten içe kaynıyor.

Gancedli

evren MANER

Burjuvazi neyin hesabını yapıyor?

Son 11 Eylül olaylarının ardından yorum yapmayan burjuva ve ilerici demagog kalmamıştır her halde!

Yapılan propagandalar, zaman zaman sistemin karşısında yer aldığı gibi, çoğu zaman da mevcut düzenin (çıkarlar doğrultusunda) şakşakçılığını yapmakta gecikmedi...

11 Eylül olaylarından bu yana dünyamızda gelişen her şeyi televizyon ekranlarından hemen hemen her gün görmekteyiz...

Olanları izliyoruz, anlıyoruz ve yorum yapıyoruz, düşünüyoruz...

Fakat neye göre?

Bize ne gösteriyorlar?

Ne anlatıyorlar?

Şüphesiz burjuvazinin medya kuruluşlarından işçi sınıfının çıkarlarını savunmasını bekleyemeyiz...

***

Burjuvazinin, biz emekçilerin hayatı ile oynadığı bu düzende, her şeyi onların gösterdiği gibi mi algılayacağız?

Kesinlikle hayır...

Bize her geçen gün Amerika'nın haklı olduğunu söylüyorlar, bize her geçen gün dünyamızda olanların bir kader olduğunu, gelip geçici olduğunu gösteriyorlar...

Açlık, ölüm, faşizm ve savaş!

Bütün bunlar kader midir?

Her şeyi, kendi istedikleri gibi yorumlayıp, hazırlayıp bize sunuyorlar...

Biz bunların içinden neyi almalıyız?

***

Biz ezilen emekçi sınıflar olarak, tabii ki burjuvazinin egemenliğine ve savaşlarına alkış tutmayacağız...

Fakat bunu yapabilmek için ise, burjuvazinin ne düşündüğünü ve ne hesapladığını çok iyi bilmeliyiz!

Ne düşünüyor?

Ne planlıyor?

Ve bütün bunlara karşın biz ne yapmalıyız?

Bütün mesele budur...

***

Bu yolla, dünyamızda olup bitenlere daha bilimsel bir gözle bakabiliriz...

İlk olarak ABD'ye yapılan her saldırı ve her terör eylemi anti-emperyalist mücadelenin bir parçası mı?

Bu tip saldırılarla, Amerikan emperyalizmi gerçekten zarar alıyor mu?

Her ABD karşıtlığı, anti-emperyalist mücadele değildir...

Bununla Amerika'ya ağır bir hasar vereceğini sananlar, çok büyük yanlışlar içerisinde...

Bu olay bir sınıf hareketi, bir örgütlü hareket değildir...

Saldırının ardından, ABD'nin hemen savaş hazırlıklarına girdiğini görmek hiç de zor değildir...

Bu, tesadüfi midir, yoksa planlı bir hazırlık mıdır, henüz kesin bir yorum yapamayız...

Fakat bildiğimiz bir şey var ki, bütün bu olanları Ladin

ya da Taliban bile yapmış olsa, bundan Afganistan halkına ne?

***

Amerika, dünya tarihi boyunca masum halkların birer korkulu rüyası, emek sömürsünün de planlayıcısı olmuştur...

Uyguladığı IMF ve Dünya Bankası reçeteleriyle gelişmekte olan ülkeleri kontrolü altına almış, enflasyon ve bunaltım çarkının içerisinde halkı sömürmüş, gerektiğinde de ülkeleri kendi çıkarına savaşa bile acımadan sokmuştur...

Amerikan emperyalizmi, dünyadaki sömürü düzeninin devamı için her yolu denemiş, bu yüzden milyonlarca insanın ölümüne neden olan atom bombası kullanmaktan bile geri kalmamıştır...

Bizim için, hiçbir şey tesadüfi değildir...

Her şeyin bir sebep, sonuç ilişkisi vardır...

***

Hemen burada bir hatırlatma yapmanın yeri vardır...

Biz hiçbir şeyi unutmuyoruz...

Burada bir beyin yıkama ile karşı karşıyayız...

Afganistan rejiminin ABD tarafından beslendiğini, eğitildiğini ve dahası Usame Bin Ladin adındaki herifin CIA görevlisi olduğu unutturulmak isteniyor...

11 Eylül'den bu yana, hemen hemen her gün medya Usame hakkında bilgi veriyor...

Bu herif kimdir, ne yer, ne içer, ailesi kimdir...

Fakat bir şeyi unutuyor!

Bizi ilgilendiren bu adamın kim olduğu değil, sistemin nasıl işine yaradığıdır...

SSCB'ye karşı yeşil kuşak projesini yaratanın ABD ve bu projede de bu adamların görev aldığı unutuldu mu yoksa?

İşte ABD böyle bir rejimin, siyasetin, ideolojinin ve kültürün adıdır...

***

Şimdi ise dünya ekonomisinin girmekte olduğu krizden faydalanarak yeni stratejik bölgeler elde etmek, dünyadaki global egemenliğini korumak istiyor...

Bölgedeki petrolü ve verimli enerji kaynaklarını eline geçirerek, Çin ve Rusya'nın gelişmesini engellemeye çalışıyor...

Geçen aylarda Japonya ile yaptığı ikili ittifak antlaşmasını hatırlatalım...

Ne antlaşması yapmışlardı?

Bölgedeki güvenlikten Japonya, Global güvenlikten de ABD sorumlu olacaktı...

Hedef, bölgede gelişmekte olan Rusya, Çin ve Hindistan'ın önüne geçmek...

Global dengeyi koruyup, dünya piyasasının ABD kontrolü altında kalmasını sağlamak...

***

İşte Amerikan emperyalizminin gerçek yüzü ve yeni planları budur...

İşte "Yeni" sözcüğünü kullanarak bize, Yeni Dünya Düzeni, Globalleşme diye yutturmaya çalışılan içi boş terimlerin getirdikleri...

"Yeni" diye bize yutturmak istediğinin gerçek adını hepimiz biliyoruz...

Hâlâ emperyalizmin içeriğinde teknolojik ve ideolojik bir değişim olmamıştır...

Gerçeğin adı emperyalizmdir...

Ne kadar da adını başka süslemelerle değiştirsele de, emperyalizmin içeriği değişmemiştir...

Ve biz gerçeği biliyoruz...

CTP'nin 18. kurultayı ardından solda birlik

Ahmet AN

Kıbrıslı Türklerin kurduğu siyasi partilerin en eskisi olan Cumhuriyetçi Türk Partisi'nin, geçen 10 yıl içinde yaptığı çeşitli kurultaylar ve Denktaş'a yakın Demokrat Parti ile birlikte yaşadığı iktidar deneyimi ile ilgili olarak kaleme aldığımız değerlendirme yazılarının başlıklarına şöyle bir bakarsak, gidilen yolun gerek bu parti ve gerekse toplumumuz açısından pek de iç açıcı olmadığını görürüz:

- Değişmeyen CTP (11. olağan kurultay) ... Yeni Çağ, 2 Mayıs 1990
- CTP'nin sağa kayışı ve başkalaşımından örnekler... Yeni Çağ, 16 ve 23 Mart 1992
- CTP'nin (12. olağan) kurultayı sağ politikayı onayladı ... Sosyalist Gözlem, Ocak 1993, Sayı:3
- CTP'nin 13. olağan kurultayının düşündükleri ... Yeni Çağ, 13 Şubat 1995
- CTP "Milli Politika"yı nasıl benimsedi ... Yeni Çağ, 31 Aralık 1995 ve 7 Ocak 1996
- CTP'li eski bakanlardan özlü sözler ... Yeni Çağ, 14 Ocak 1996
- Kırmızılar CTP'den silinirken, yeni görev ne? ... Kıbrıslı, Şubat 1998, Sayı:30
- İki de sosyal demokrat, şimdi ne olacak? ... Kıbrıslı, Nisan 1998, Sayı:32

CTP'deki liderlik kadroları ile ters düşen partinin 20 yıllık Genel Başkanı Özker Özgür ile arkadaşları için şöyle demistik:

"Kırmızı" olduklarını iddia edenler de eğer samimiyseler, renk uyumu sağlayabilecekleri gruplarla derhal bir araya gelip, toparlayıcı ve tutarlı yeni bir oluşuma gitmelidirler."

Ve öyle oldu. "Kırmızı"lar, 1987'de TKP Genel Başkanlığına seçilen sosyal demokrat Mustafa Akıncı tarafından sosyalist görüşlere sahip oldukları için partiden atılan ve 7 yıl TKP Genel Başkanlığı yapmış olan Alpaz Durduran ile arkadaşlarının Ekim 1989'da oluşturduğu Yeni Kıbrıs Partisi ile birleştiler. YKP, Eylül 1998'de yapılan 4. kurultayında adını "Yurtsever Birlik Partisi" olarak değiştirdi. İzzet İzcan'ın Genel Sekreterliğindeki YBH, 5. kurultayında "sosyalist birlik bir Kıbrıs" için mücadele vereceğini duyurmuşsa da, haftalık bir gazete çıkarma dışında pek bir etkinlik gösteremedi.

Program ve uygulama açısından her ikisi de sosyal

CTP'nin varoluş tezi:

"Yaşanan yaşanmıştır. Gelecek, 40 yıla yakın süren ve son 25 yılda iki ayrı bölgenin coğrafi temelinde şekillenen, siyasi ve toplumsal gerçeğin ortaya çıkardığı yeni ilişkiler ve yapıyı dikkate alarak kurulabilir."

(CTP-Varoluş Yolumuz:2001 Kurultay Tezleri-Kıbrıs Sorunu Ekonomik ve Politik Tezler, Ekim 2001, s.65-66)

demokrat olan CTP ve TKP için son yazımızda da şunu yazmıştık:

"Anlaşılan bir süre daha, CTP ve TKP ayrı kulvarlarda koşmayı sürdürecekler ve enerjilerini şoven ve tutucu sağ kanat leyhine harcayacaklardır. Böylece Kıbrıslı Türk sosyal demokratların birliği bir başka bahara ertelenmiş olacaktır."

Aynen öyle oldu ve TKP'nin Ulusal Birlik Partisi ile yaşadığı 2. iktidar ortaklığı da hüsrarla sona erdikten sonra, Mustafa Akıncı, son kurultayda TKP Genel Başkanlığına aday olmayarak bu görevi Angolemliler'e devrederken, öte yandan da CTP, TKP ve YBH'nin "solda birlik" çalışmaları yapılmıştır. 2001 yılının Ağustos ayı sonu ve Ekim ayı başı arasında yürütülen bu birlik arayışlarından ne yazık ki herhangi bir sonuç alınmamıştır.

TKP, doruk anlaşmaları temelinde bir çözüm formülünden uzaklaşıp, 41 örgütün oluşturduğu "Bu Memleket Bizim" Platformu'ndan ayrı durmayı sürdürürken, daha çok YBH ile birlikte, sadece yerel seçimlere yönelik bir işbirliğini savunmuştur. CTP ise, "hemen AB üyeliği" diyen YBH'nin aksine, Kıbrıs sorunu çözümlenmeden AB üyeliğine evet dememe yanlısı bir politikaya yönelmiş ve YBH'yi, genel seçimleri "burjuvazinin bir oyunu" olarak görüp küçümsemekle suçlamıştır. En önemlisi, Türkiye'nin Kıbrıs'taki konumu ve buna karşı alınması gereken tavır

konusunda üç sol parti arasında herhangi bir görüş birliği sağlanamamıştır. CTP, son kurultayında da vurguladığı gibi, büyük ağabey rolünü oynayarak, "CTP'de birleşelim" görüşünü öne çıkarmıştır.

"Bu Memleket Bizim" Platformu'nda bir araya gelen sendika ve kitle örgütleri, daha çok CTP eğilimli olduklarından CTP'nin çizdiği politika çerçevesinden çıkmamakta ve ekonomik mücadele, siyasi boyuta taşınmadığı için sonuç alıcı olamamaktadır. Platform içinde yer alan CTP dışı siyasal eğilimler de, alınacak kararlarda bütün örgütlerin "uzlaşma"sının (konsensus) zorunluluğu ilkesi yüzünden etkisiz kalmaktadır. Platform'un siyasal partileşmesi ise şimdilik olası görünmemektedir.

Örgütlü sol dışında yer alan Avrupa gazetesi ve çevresi, ya da rejime muhalif başka odaklar, soldaki güç ve eylem birliğinin ülkedeki müflis siyasal ve ekonomik politikaya rağmen gerçekleşememiş olmasından çok huzursuzdurlar. Tabandaki rejim aleyhtarı bütün sol güçleri ortak hedefler doğrultusunda birleştirme görevi, Kıbrıs Türk toplumunun en yakıcı sorunu olarak gündemdeki yerini korumaktadır. Toplumsal tarih bilincine sahip, ülke gerçeklerini doğru olarak çözümleyebilen, sandalye tutkusu olmayan toparlayıcı yeni bir lider çıkıncaya kadar, ne yazık ki bu durumda herhangi bir düzleme olmayacak gibi görünmektedir.

DUYARSIZ KALMAYIN!

Ölüm orucu eylemi, tüm kararlılığıyla devam ediyor. 1. gruptan kimse kalmadı. Ya sakatlar ya da canlarını feda ettiler insanlık onuru için. 2. gruptan ölüm haberleri gelmeye devam ediyor gazetelerin alt köşelerinden bir kaç satırla. Devlet yetkililerinin ölüm orucuna ilişkin röportajları daha makbul geliyor TV ve gazete patronlarına. Cezaevlerinden haykırışlar var halka; "Sesimizi duyun" diye... anlamamızı istiyorlar "bu ses sizin" diye... Kendi sesimizi duymuyoruz ya da duymak istemiyoruz. Biz, bizden olmayanların, halktan olmayanların sesini, kendi sesimiz zannediyoruz.

Aldatmayalım kendimizi analar, babalar! Evlatlarımızı cezaevlerinde ölüme terk ediyorlar bu vicdansız, insanlık düşmanı "yetkililer". F tipini size yutturmaya çalışıyorlar "lüks oda" diye. Kapatın kendinizi bir odaya ve içinde sadece bir ranza, bir masa ve sandalye olsun. Yaşayabilir misiniz tek başınıza o odada bir gün bile? Hangi insan yapmış bu zulmü bir insana? İnsanlık onuru için duy cezaevlerindeki bu sesi. Sadece sahiplen onları, yalnız bırakma evlatlarını. Bak anam, bak babam! Sesini duyurma her insan kinle, nefretle dövülüyor sokaklarda... Gözünün önünde, karakola götürülüyorlar yaka paça ve sorgusuz sualsiz rutin

işkence yöntemlerine tabii tutuluyorlar. Ya sonra? "yetkililer"; "Kendini astı." diyorlar, "Kendini attı" diyorlar. Yaşam için direnen insan, böyle basit bir şekilde intihar eder mi sanırsın anam babam? Onlar hayata senden, benden daha bağlıdır.

"Görmedim, duymadım, bilmiyorum." Mazeretlerini artık bir vatandaş olarak artık kaldıramıyorum. Evet, göstermiyorlar, duyurmuyorlar ve anlatmıyorlar olanları medya patronları. Devlet yetkililerinin isteği, medya patronları için karşılıklı sus payı bildirisidir. Birbirlerinin pisliklerini gizleyerek halkı hem fakir hem de bilgisiz bir topluma çevirmeye çalışıyorlar. Burada görev en çok gazetecilere düşüyor. Onlar biliyorlar, görüyorlar ama yayınlamıyorlar. Gazetecilik artık köleşmiş ve insiyatifsiz bir meslek haline getirilmiştir. Gazeteler ve TV'ler halkın sesi olmaktan çıkmış, halk düşmanlarının zombileştirme makinesi haline gelmiştir. Haber programları, sosyetenin donlarını, çoraplarını daha önemli bir gündem maddesi olarak halkın huzuruna sunuyor ve spikerler tüm pişkinlikleriyle Türkiye'nin gerçek yüzünü gizlemeye çalışıyorlar. Vicdansızca halkın sesini "kriz" paranoyalarının içine sıkıştırıp, devletin insanlık dışı politikalarını ve yasa dışı faaliyetlerini gizliyorlar. Bizim krizimiz cezaevleriyle, demokratikleşmeyle ve yaşama saygıyla biter. Yaşam hakkımız, demokrasi hakkımız alınmadan, burjuvazinin ekonomik krizi asla

konuk yazar

Cihan SEYHAN

bitmeyecektir. TÜSİAD boşuna demokratikleşme talebinde bulunmuyor. Biliyorlar ki krizin temeli, devletin inkarcı ve sömürücü politikalarının birikimidir.

Yazmıyorlar bunu bir türlü gazeteciler. Belki de köleleştirildiklerini ve insiyatifsizliklerini kabulleniyorlar. Siz gazeteciler! Eğer halkın bir parçası olduğunuza inanyorsanız, zincirlerinizi kırmalısınız. İnsan olma onuru adına "gazeteci" kimliğimizi halk için kullanmalısınız. Gazeteciliği bir yaşam tarzı haline getirmeyen gazeteci, sistemin kölesi olmaktan kurtulamayacaktır. Metin Göktepe, Uğur Mumcu gibi gazeteciler gerçeğe ulaşmak ve halkı bilinçlendirmek için canlarını feda ettiler. İşte bu yüzden gazeteciliği ve bunun sorumluluğunun farkında olmayanlar ya mesleklerini bıraksınlar ya da kendilerine gelsinler. Cezaevlerinden gelen sesi, kendi insiyatifleriyle gazetecilik ahlakına layık bir şekilde duyursunlar halka. Burjuva gazetelerini ve televizyonlarının tüm pisliklerini ortaya sersinler.

AKEL'İN 18. KONGRESİNDE ONAYLANAN KIBRIS-AVRUPA BİRLİĞİ İLİŞKİLERİNE EN SON BAKIŞI

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek okuyucularını, AKEL'in AB üyeliğine nasıl baktığı konusunda ilgilendirmek amacıyla aşağıdaki metni sizlere aktarıyoruz.

Yusuf AYDIN

1. AKEL'in uzun yıllardır kongre kararları ile Kıbrıs'ın Avrupa Birliği'ne karşı olduğu bilinir. AKEL bu tavrını, Makarios hükümeti Avrupa Ekonomik Topluluğu ile Gümrük Birliği perspektifi doğrultusunda birlik anlaşması arzusu ifade ettiği 60'lı yılların başında açıklamıştı. AKEL o dönem siyasi ve ekonomik nedenlerden dolayı AET ile birliğe gidilmesinden kaçınılması gerektiğini ve bunun yerine eşit ticaret antlaşmaları imzalanmasının hedeflenmesi gerektiğini belirtmişti.

Partinin o dönem belirlediği tezinin özü, o gün geçerli olan nedenlerden dolayı bugün de geçerlidir. AKEL birlik anlaşmasının ikinci evresinin, yani Gümrük Birliği'nin yaşama geçmesine ve Vasiliyu hükümetinin AET'ye tam üyelik başvurusunda bulunmasına karşı çıktı.

Partinin bu tavrına dayanak olan üç temel nokta vardı:

a. Kıbrıs'ın uluslararası politika seçenekleri, yani bağlantısızlık politikası, SSCB ve diğer sosyalist ülke yardımlarına dayanma politikası, AET'nin sadece ekonomik bir birlik olması yanısıra Kuzey Atlantik Pakti (NATO)'nın Avrupa'daki uzantısı olması nedeniyle çelişen bir politika olurdu.

b. Var olan ekonomik verilerle, Kıbrıs'ın AET'ye tam üyeliği, Kıbrıs ekonomisinde Birliğin büyükleri ile rekabetinde olumsuz yansımaları olacaktı. Bunun sonucu olarak Kıbrıs sanayisi ve tarımı çökecekti.

Sosyo-ekonomik alanda AET'nin uluslararası merkezlerinin çeşitli kararlarla gündeme getirecekleri dayatmalar sonucu Kıbrıslı çalışanların kazanımlarının yitirilmesi tehlikesini de işaret etmiştik. Sosyal ekonomik alana olumsuz yansımalar olacak ve işsizlik, istihdam ve sair alanlarda ciddi tehlikeler yaratacaktı.

c. O zamanki koşullarda var olan anlayışımıza göre AET'ye olası tam üyelik, o günün uluslararası güçler dengesi içerisinde bizim uzun erimli ideolojik yönelimlerimizle çelişiyordu.

2. AKEL'in Avrupa Birliği'nin kapitalist siyasi-ekonomik bütünleşme biçimi olan niteliği ile ilgili değerlendirme ve anlayış değişmedi. Fakat bugün dünyada ve özellikle de Avrupa kıtasında köklü değişiklikler olmuştur. Bu değişiklikler bizi, Kıbrıs'ın Avrupa Birliği üyeliği konusunu yeniden değerlendirmeye zorluyor. Böylece tezlerimiz, bugünkü gerçekliği dikkate alacak ve çağımızın sorunlarına daha ikna edici yanıtlar verecektir.

Yeni durum, SSCB'nin ve sosyalist topluluğun Avrupa'da dağılması, bağlantısızlar hareketinin en azından bugün için uluslararası gelişmeleri etkileme yeteneğini yitirmesi, Kıbrıs'ın Avrupa Birliği ile Gümrük Birliğini tamamlaması ve bizim karşı çıkışımıza rağmen Kıbrıs'ın Avrupa Birliği'ne tam üyelik başvurusunda bulunması ve bu başvurunun Kıbrıs sorunundaki gelişmeleri oluşturan olgulardan biri haline dönüşmesi olgularını içerir. Kıbrıs'ta bizim dışımızdaki partilerin tümünün tam üyelikten yana tavırları ve konunun ulaştığı nokta, bu olguyu pratik önem açısından bir evet veya hayır noktasından çıkarmış ve tam üyeliğin gerçekleşmesinin ne oranda ve hangi koşullarda gerçekleşeceği noktasına getirmiştir.

Yeni koşullarda Avrupa Birliği de genişlemiş, 15 üyeye ulaşmış ve eski sosyalist ülkeler ve Türkiye dahil, geri kalan Avrupa ülkelerinin çoğunluğu da, ya tam üyelik başvurusunda bulunmuş, ya da bulunma aşamasındadır.

3. Partimizin, Avrupa'nın eşit ve demokratik temeller üzerindeki birliği düşüncesine hiç bir zaman karşı tavır almadığı bir gerçektir. Fakat iki Avrupa'nın var olduğu ve bu iki Avrupa'nın tüm alanlarda keskin bir rekabet ortamı içerisinde bulunduğu koşullarda, AET, doğası ve karakteri gereği birleştirici bir rol oynayamazdı.

AKEL'in 17. Kongresinde alınan siyasi kararda şöyle deniyordu:

"Bizim tavrımız, Kıbrıs'ın Ortak Avrupa Evi inşasına katılmaması anlamına gelmiyor. Fakat biz, Ortak Avrupa Evi ile AET'yi karşılamıyoruz. Biz bağlantısız bir Kıbrıs'ın Ortak Avrupa Evi inşasında daha aktif bir rol oynayabileceğine inanıyoruz."

AKEL, tüm Avrupa ülkelerinin eşitlik ve karşılıklı saygı

temelinde, gönüllü bir şekilde, ortak güvenlik, ekonomik işbirliği, çevre ve sairenin geliştirilip korunması için, kendi istemleri ile üzerinde kolektif olarak çalışılmış mekanizmaları belirleme yönünde ilerleyecekleri Ortak bir Avrupa Evi düşüncesini destekledi. Fakat sosyalist topluluğun dağılması -dağılıp biçimi- böyle bir düşünceye yer bırakmıyor. Avrupa'nın bir araya geliş perspektifi, bugün artık farklı alternatiflere sahip değildir.

Avrupa'daki sol güçlerin amacı, uzak "Halkların Avrupası" hedefini yaklaştıracak olan, Avrupa Birliği'nin ilerici, demokratik bir biçimde yeniden biçimlendirilmesidir. Bu öngörülebilecek bir gelecek için tek perspektiftir.

AKEL, Kıbrıs'ın tam üyelik müzakerelerinin başlaması öncesinde, bu süreci Kıbrıs sorununun haklı bir çözümü dorultusunda verilen mücadelede ortak bir cephe olarak kullanmayı hedefliyor.

Özellikle sosyal ve ekonomik alanda muhafazakar bir yönde hareket eden Avrupa standardı konusunda önemli çekincelerimizi korumakla birlikte, AB'ye tam üyelik sürecinin istikrarlı ve sorumlu yaklaşımlarla dolu olarak kullanılması durumunda, bu sürecin verdiğimiz siyasi mücadeleye olumlu katkı yapacağını ifade edebiliriz. Bu olumlu noktaları da şöyle sıralayabiliriz:

a. Kıbrıs'ın, Avrupa Birliği'ne daha da yakınlaşma uğraşları arifesinde bu olgu, çözüm konusunda Türkiye'ye baskı uygulanması olasılığını gündeme getiriyor. Aynı zamanda Kıbrıs sorununun daha kararlı bir şekilde AB karar alma organlarına götürülmesini de getirebilir.

b. Kıbrıs'ın tam üyelik müzakerelerinin başlaması ile birlikte her iki toplumun da güvenlik duyguları daha da güçlenecektir. Bu olgu Kıbrıs'ı, Türk ve diğer tek yanlı müdahaleler karşısında daha az mahkum konuma getirecektir.

c. Avrupa standardı, doğası gereği hem süreçte, hem de çözüm sonrası birliği güçlendirecektir. Fakat bu olgu, doğru bir çözüme karşı alternatif bir süreç olarak değil, çözümün yaşayabilirliğini güçlendirici bir unsur olarak ele alınmalıdır.

d. Ne zaman ve nasıl gerçekleşeceği konusunda farklı düşünceler olmasına rağmen, Kıbrıs'ın Avrupa Birliği'ne bir diğer yararı da yaklaşık tüm AB'den yana olan Kıbrıslı Türklere bir yakınlaşma noktası sağlamasıdır.

5. AKEL "her ne pahasına olursa olsun üyelik" yaklaşımına karşıdır. Böylesi bir yaklaşım, değerlendirilebilecek olumlu unsurları ortadan kaldıracak gibi, olumsuz yönde büyük tehlikeler de yaratabilir. AB'deki güçler dengesi ve Birliğin temel ortaklarının Türkiye'nin desteklenmesi yönündeki duyarlılıkları dikkate alındığında, "her ne pahasına olursa olsun üyelik" yaklaşımı, Kıbrıs Rum tarafını çözüm ilkelerinden taviz konusunda baskı altına sokabilir. Dahası, doğru olmayan ve kararsız davranışlar taksimci statükoyu da güçlendirir.

Bizim düşüncemize göre, Kıbrıs'ın Avrupa Birliği'ne tam üyelik olgusunun ilerlemesi için Kıbrıs sorunu ile ilgili ön koşullar şunlardır:

a. Kıbrıs'ın tam üyeliği çözümden önce de, sonra da olsa, Kıbrıs Cumhuriyeti'nin tüm topraklarını içermelidir. Sadece özgür bölge ile sınırlı kalmamalıdır. Tam üyelikle varılacak çözüm, Avrupa standardını getirecektir düşüncesiyle, Kıbrıs Rum tarafı ilkelerinden taviz vererek, sorunun kapatılmasını kabul etmemelidir.

b. Kıbrıs'ın tam üyelik perspektifi, Türkiye'nin tam üyelik sürecinden bağımsız olmalı ve müzakerelerde aynı sorununun iki bölümü bir görünüm verilmemelidir. Böylesi bir olgu, Türkiye üzerinde siyasi baskı uygulanmasını azaltmaya katkı anlamına gelir.

7. AKEL, Kıbrıs'ın Avrupa Birliği'ne tam üyelik sürecinin, Kıbrıs sorununun BM çerçevesinde, uluslararası örgütün kararları ve doruk antlaşmaları temelinde çözüm uğraşlarını güçlendirdiği oranda olumlu sonuçlar olacağına inanıyor.

Kıbrıs Rum tarafının BM Genel Sekreterinin girişimlerine doğru yaklaşımı, ilkeli ve yaratıcı tavrı, Türk tarafının uzlaşmazlığının kayıtlara geçirilmesini getirmese bile, bu tavır, Kıbrıs'ın AB sürecinde güçlenmesini getirecek ve Kıbrıs'ı sürecin esiri olma yönündeki reel tehlikelerden koruyacaktır.

8. AKEL, Kıbrıslı Türk siyasi güçlerin, kendi geleceklerini de ilgilendirmesi açısından, Kıbrıs'ın tam

üyelik sürecinde söz hakkı istemlerini haklı ve arzulan bir yaklaşım olarak değerlendirir. Kıbrıs hükümeti, yasadışı devletin dolaylı veya dolaysız tanınması olgusunu içermeyen bir biçimde sürece böylesi bir katılma arzusunun desteklemelidir ve bu başarılabılır. Böylesi bir katılım, yasadışı devletin direkt veya dolaylı tanınma tehlikesi olmadığı oranda başarılabılır ve Kıbrıs hükümeti bu yönde atılacak adımları desteklemeye hazır olmalıdır. Fakat Kıbrıs Türk liderliğinin, Kıbrıs sorununun çözümünü engellediği bir anda Kıbrıs Türk tarafının tam üyelik müzakerelerine katılması veya tam üyeliğin çözüm sonrasına bırakılması gibi taleplerini kabul etmek mümkün değildir.

9. Kıbrıs'ın AB'ye tam üyelik antlaşması, ekonomik ve sosyal alanda dinamik bir pazarlığın sonucu olmalıdır. Böylece ciddi bir geçiş ve uyum süreci elde edilmeli ve Kıbrıs halkının kazanılmış haklarına dokunulmamalıdır. Bu noktada şu konulara özel bir duyarlılık gösterilmelidir:

a. Sendikal hakların korunması ve çalışanların kazanılmış haklarının korunması. Hayat pahalılığı ödeneği, sosyal sigortalar vs gibi.

b. Kooperatifçiliğin bağımsızlığının ve demokratik bir çerçevede işleyişinin korunması.

c. Ortak çıkarılara yönelik işletmelerin sosyal niteliğinin ve daha genelde devletin sosyal rolünün korunması.

d. Sanayi ve tarım gibi üretimin duyarlı alanlarının korunması ve desteklenmesi. Aynı zamanda üreticilerin gelirlerinin korunması.

AKEL, hükümetin ve işveren örgütlerinin AB'ye uyum adına bugüne kadar sadece kendi çıkarlarını ve felsefelerini yansıtan sosyal ve ekonomik önlemleri yaşama geçirmesi olgusunu reddeder. Tam üyelik sürecine kadar gelecek sürede hakim olacak olgu ve dahası, tam üyelik sonrası yapılması gereken, Kıbrıs halkının kazanımlarını korumaktır. Tam üyelik adına bu haklar gönüllü olarak sınırlanamaz. Bugün seçmeci bir anlayışla gündeme getirilen halk karşıtı politika, Kıbrıs'ı, Kıbrıs halkının çıkarlarını korumaya yönelik değil, fakat sermayenin çıkarlarını yönelik olarak Kıbrıs'ı tam üyelik müzakerelerine götürmeyi hedefliyor.

10. AKEL'in AB sürecine yönelik tavrı hiçbir koşulda sosyal değişim olan uzun erimli hedeflerinden vazgeçtiği anlamına gelmez. Partinin 17. Kongresinde onaylanan "Bizim sosyalizm anlayışımız" partinin uğruna mücadele ettiği vizyondur.

11. Partimiz, bugün AB'de var olan süreçlerin karmaşıklığını, Avrupa standardının boyutlarını ve hükümetlerin kendi seçeneklerini dikkate alarak, AB konularında ve özellikle de Kıbrıs'ın emekçi kesimlerine ve daha genelde Kıbrıs halkına hizmet edecek tam üyelik müzakerelerinin çerçevesi için öne sürülecek talepleri belirlemek amacıyla çeşitli bürolarının çalışmalarını yoğunlaştırarak sürdürecektir.

12. AKEL için birinci ve temel konu, Kıbrıs'ın tam üyelik sürecinin Kıbrıs sorununun haklı çözüm mücadelesine katkı yapmasıdır. Partimiz tam üyelikle ilgili varılacak bir anlaşma konusunda son tavrını belirlerken, dayanacağı temel kriter, bu anlaşmanın, Kıbrıs sorununa temel ilkeler çerçevesinde, yaşayabilir bir çözüm bulunmasına ne oranda yardımcı olacaktır. Bize göre farklı yönere giden bir sürece veya antlaşmaya karşı tavır almada tereddüt etmeyeceğiz. Son kararımızı belirlemede, varılacak anlaşmanın sosyal ve ekonomik içeriği ile öne sürdüğümüz koşullara hangi oranda uyulduğu önemli rol oynayacaktır.

13. Yeni uluslararası koşullarda, Kıbrıs Cumhuriyeti'nin ve tüm halkımızın güvenliği temel kriteri ile Kıbrıslı Türklere de AB'ye tam üyelikten yana tavrını da dikkate alarak AKEL 18. Kongresi, Avrupa Birliği'nden yana tavır alır ve ve partinin bugüne kadar var olan tezini aşağıdaki gibi şekillendirmeye karar verir:

"Avrupa Birliği'nin Kıbrıs sorununun doğru çözümüne yardımcı olacağı koşulu ile, tüm Kıbrıs'ın Avrupa Birliği'ne katılacağı ve halkımızın önemli ekonomik ve sosyal haklarının korunması ile, AKEL, Kıbrıs'ın Avrupa Birliği'ne tam üyeliğinden yanadır.

AKEL, Kıbrıs'ın Avrupa Birliği'ne tam üyeliği konusunda son söz hakkının Kıbrıs halkında olduğuna inanır.

18. Kongre Avrupa koşullarını ve tam üyelik sürecindeki gelişmeleri ve partinin daha iyi hazırlanıp bu sürece daha özlü müdahalelerde bulunması konularını incelemek

(devamı 9. sayfada)

Kıbrıs Cumhuriyeti'nin AB üyeliği neler getirecek?

Hüseyin Erdoğan

Kıbrıs Cumhuriyeti devletinin AB'ye tam üye olması acaba Kıbrıs halkına ne getirecek? Bu soruya yanıt bulmaya çalışırken, şu sorulara yanıt bulmak gerekecek:

AB'nin şimdiye kadar olan genişleme süreçlerinde, katılım kararının alınmasında demokrasi açısından önemli eksiklikler görülmüştür. AB'ye katılımın getireceği yararlar ve zararlar, kamuoyu oluşturan organların şimdiye kadar yansıttığına göre, yeterince tartışılmamakta ve genişleyen AB içinde elde edilecek ekonomik ve sosyal kazanımların ne olacağına ilişkin tek yanlı ve çarpık bir tablo yansıtılmaktadır. Sonuçta bu konuda alınan kararlarda, daha çok o ülkedeki siyasal ve ekonomik seçkinlerin çıkarları açısından konuya yaklaşmakta ve yapılan sözümler halkoylamalarında da, halkın gerçek çıkarları yansıtılmamaktadır.

Kıbrıs'ın AB'ye katılması halinde ada ekonomisi, AB ekonomisine bağımlı hale gelecektir. Bunun sonucunda Kıbrıs'taki sanayi ve tarım zarar görürken, nüfusun daha çok az gelirli işçi-köylü kesimi, sosyal ve ekonomik açıdan olumsuz yönde etkileyecektir.

1960 yılındaki kuruluşundan beri Bağlantısız Ülkeler Topluluğu'nun önde gelen üyeleri arasında yer almış olan Kıbrıs Cumhuriyeti, Batı yanlısı dış politikası ile bağlantısız ülkelerin destek ve dayanışmasını yitirecektir. 40 yıldan fazla bir süredir, NATO'nun ve genelde emperyalizmin Doğu Akdeniz'deki saldırgan politikasının içine çekilmek istenen Kıbrıs Cumhuriyeti, emperyalist güçlerin insafına terkedilecektir.

Kıbrıs sorununun AB'ye üyelik yoluyla çözülmesi projesinin ne derecede olumlu sonuçlar getireceği belirgin değildir. AB'ye girildiği zaman, yıllardır adanın %37'lik bir kısmını askeri işgali altında tutan Türkiye Cumhuriyeti tarafından ayaklar altına alınmış olan uluslararası hukuk ve insan haklarına saygı ilkelerine hemen uyulacak ve adanın dış müdahalelerden uzak bir şekilde kendi iç dinamikleri ile gelişip kalkınmasına izin verilecek mi?

AB ülkelerinin, Kıbrıs sorunu ile ilgili olarak alınan

BM kararlarının hayata geçirilmesinde yeterli desteği vermediği bilinmektedir ve AB, Türkiye üzerinde bu amaca yönelik olarak belirgin bir baskı kurmamıştır. Sadece Avrupa Parlamentosunda alınmış bazı kınama kararları vardır. AB, kendi toprakları arasına katılmış Kıbrıs adasının kuzey bölümünün, aday bir ülke tarafından işgal edilmiş olmasına tahammül etmeyi sürdürecektir midir? İşgal altındaki topraklar üzerine aktarılmış olan ve sayıları bugün

40 yıldan fazla bir süredir, NATO'nun ve genelde emperyalizmin Doğu Akdeniz'deki saldırgan politikasının içine çekilmek istenen Kıbrıs Cumhuriyeti, emperyalist güçlerin insafına terkedilecektir.

Kıbrıslı Türklerin sayısını aşmış olan taşıma nüfus, çözüm ve AB üyeliğinde söz sahibi kılınır ve egemenliği, hayatın her alanında hissedilen asker-sivil güçler, kamuoyunun belirlenmesinde olumsuz rol oynamayı sürdürürse, bu karar Kıbrıslı Türkler açısından ne derecede demokratik olacak?

AB'ye giriş halinde, Kıbrıs Rum ve Kıbrıs Türk toplumlarının ortak bir kültür ve siyaset geliştirmelerinin önündeki engeller kaldırılacak mı? "Üç özgürlükler" denen seyahat, yerleşim ve mülk edinme özgürlükleri hemen uygulamaya konacak mı, yoksa kısıtlamalara mı tabi tutulacak? Federal eyalet sınırları, idari olmanın ötesinde, ürün, sermaye ve insan dolaşımına engel oluşturacak mı? AB normları, yalnız Kıbrıs Cumhuriyeti'nin denetimindeki bölgelere uygulanırsa, işgal koşulları altında yaşamlarını sürdürmek zorunda kalan Kıbrıslı Türklerin akıbeti ne olacak?

Kıbrıs Cumhuriyeti'nin AB'ye katılması halinde, Kıbrıs'ın ulusal güvenliği kavramı nasıl düzenlenecek? Kıbrıs Rum ve Kıbrıs Türk siyasal liderlikleri, politikalarını etnik değil de, sosyal ve politik ilkeler çerçevesinde yürütebilecekler mi? İktidardaki sınıfların konumu ve her toplum için yürütülen siyasal stratejiler nasıl belirlenecek? Sözümler "anavatan"lar olan Yunanistan ve Türkiye, adanın iç işlerine daha da fazla ilgi gösterip, müdahalelerini sürdürürlerse, ne olacak?

1960'tan beri Kıbrıs Cumhuriyeti toprakları dışında addedilen "İngiliz Egemen Üs Bölgeleri" ve diğer Amerikan dinleme tesisleri, AB'ye giriş halinde (Cebelitarık örneğinde olduğu gibi) AB topraklarının dışında mı tutulacak?

Ada, yabancı üs ve askerlerden arındırılmazsa, yeni getirilecek BAB veya NATO üsleri, yeni askeri birlikler, durumu daha da içinden çıkılmaz bir hale getirmeyecek mi? Bu konularda son kararı veren, 1960'da olduğu gibi, yine Kıbrıs halkı değil de, dış güçler mi olacak?

Kendi içindeki devlet ve etnik çatışmaları çözememiş olan AB, Kıbrıs'taki etnik-ulusal sorunun çözümünde ne derecede yardımcı olacak? Aşırı sağcı, ırkçı ve ayrımcı eğilimleri destekleyen unsurları en az sayıya indirmek için, her iki kesim arasındaki sosyal eşitsizlik ve artan gelişme farklılıklarını giderecek merkezi yönetim yapısı, hangi sınıfsal güçlerin ağırlığında olacaktır?

AB'nin genişlemesiyle, Kıbrıs ile birlikte üye olacak ilk ülkeler arasında bulunan Malta'nın İşçi Partisi lideri Alfred Sant, Malta adasının AB'ye katılması halinde, örneğin uluslararası piyasalardan artık gıda alınamayacağını ve tersanelere sübvansiyonların tedricen kaldırılacağından dolayı, gıda fiyatlarının ve işsizliğin tırmanacağını, ayrıca Malta'nın tarafsız statüsünün de tehdit altında kalacağını söylemektedir.

Şimdiye kadar her iki topluma da hitap eden sınıfsal bir politika geliştirememiş olan ve halen Rum kesimindeki oyların üçte birinden fazlasına sahip olan Kıbrıs Emekçi Halkının İlerici Partisi (AKEL) ise, son kongresinde konuyla ilgili olarak aldığı kararlarda şöyle demekteydi:

"- AKEL için birinci ve temel konu, Kıbrıs'ın tam üyelik sürecinin Kıbrıs sorununun haklı çözüm mücadelesine katkı yapmasıdır. Partimiz tam üyelikle ilgili varılacak bir anlaşma konusunda son tavrını belirlerken, dayanacağı

temel kriter, bu anlaşmanın, Kıbrıs sorununa temel ilkeler çerçevesinde, yaşayabilir bir çözüm bulunmasına ne oranda yardımcı olacaktır. Bize göre farklı yönlere giden bir sürece veya antlaşmaya karşı tavır almada tereddüt etmeyeceğiz. Son kararımızı belirlemede, varılacak anlaşmanın sosyal ve ekonomik içeriği ile öne sürdüğümüz koşullara hangi oranda uyulduğu önemli rol oynayacaktır.

- Yeni uluslararası koşullarda, Kıbrıs Cumhuriyeti'nin ve tüm halkımızın güvenliği temel kriteri ile Kıbrıslı Türklerin de AB'ye tam üyelikten yana tavrını da dikkate alarak AKEL 18. Kongresi, Avrupa Birliği'nden yana tavır alır ve partinin bugüne kadar var olan tezini aşağıdaki gibi şekillendirmeye karar verir:

- Avrupa Birliği'nin Kıbrıs sorununun doğru çözümüne yardımcı olacağı koşulu ile, tüm Kıbrıs'ın Avrupa Birliği'ne katılacağı ve halkımızın önemli ekonomik ve sosyal haklarının korunması ile, AKEL, Kıbrıs'ın Avrupa Birliği'ne tam üyeliğinden yanadır.

- AKEL, Kıbrıs'ın Avrupa Birliği'ne tam üyeliği konusunda son söz hakkının Kıbrıs halkında olduğuna inanır."

Yunanistan Komünist Partisi Genel Sekreteri Aleka Papatraki, bundan birkaç yıl önce Yunan Meclisinde yaptığı bir konuşmada, Kıbrıs'ın Avrupa tipi taksim (Euro-partition) edileceği konusunda ciddi uyarılarda bulunmuştu. Genel Sekreter, Kıbrıs sorunuyla yürütülen diplomatik entrikalardan ve her gün biraz daha paçavra haline gelmekte olan uluslararası hukuka değinmiş ve Kıbrıs'ın AB'ye bölünmüş olarak katılacağını belirterek, "Avrupalı taksim" tehlikesine dikkat çekmişti.

Bu tehlike bugün için de geçerliliğini ne yazık ki korumaktadır. Kıbrıs Cumhuriyeti AB'ye girdiği zaman, 1974'de zor kullanılarak gerçekleştirilen adanın taksimi, kuzeyde işgal altında tutulan toprakların Türkiye'ye resmen bağlanmasıyla kalıcılaşırsa, bunca yıldır adanın bağımsızlık, egemenlik ve toprak bütünlüğü için verilen mücadeleler boşa gitmeyecek mi?

Devrimci Genel-İş'ten Eylem

Dev-İş'e bağlı Devrimci Genel-İş Sendikasında örgütlü BEM (Çimento Fabrikası) çalışanları, İhtiyat Sandığı birikimlerinin faizlerinin düşük tutulması ve çalışanların haklarına saldırı olarak niteledikleri ekonomik paketi protesto etmek için 24 Ekim Çarşamba gün İskele Meydanı'nda bir eylem gerçekleştirecek. Devrimci Genel İş Başkanı Mehmet Seyis'in açıklamasına göre eylem saat 09.30'da başlayacak.

Hatırlanacağı gibi Devrimci Genel-İş Sendikası, geçtiğimiz hafta içinde de sendikada örgütlü Girne Belediyesi çalışanlarıyla pakete karşı eylem yapmıştı.

KTAMS'tan Pasaport Yasa Tasarısı'na eleştiri:

"Yasaklarla Kıbrıslı Türkler tamamen yokedilmek isteniyor"

KTAMS Genel Başkanı Ali Seylani, UBP-DP hükümetinin geçtiğimiz Cuma günü Meclis'e sunduğu "Pasaport Yasa Tasarısı"na eleştirerek, bu tür yasakların Kıbrıslı Türkleri tamamen yokedeceğini belirtti. Seylani dün yaptığı açıklamada şöyle dedi:

"İki toplumlu temaslar ve yurtdışı toplantılar için sivil toplum örgütlerine uygulanan yasaklamalar ve sınırlamaların ardından pasaport yasası ile yasaklar ve keyfilikler daha ileri bir noktaya taşınmak isteniyor.

Memleketi yaşanmaz hale getiren mantık, yurtdışına çıkışlara da yasaklar koyarak memleketi tam bir hapishaneye çevirme gayreti içindedir.

Meclis'e ivedilik önergesiyle birlikte sözkonusu yasa tasarısını imzalayarak gönderen UBP ve DP'li kabine üyeleri, hukuk-dışı, faşizan ve baskıcı bir içgüdü ile hareket etmektedirler. Yasaklarla ve baskılarla 27 yılda getirildiğimiz nokta aşıkardır. İzlediğiniz politikalarla Kıbrıs Türk insanına dünyayı yasaklattınız. Şimdi de koyacağınız yasaklarla onu tamamen yok etmeye istiyorsunuz.

Hukuk devleti olduğunuzu iddia ediyorsanız Anayasa'nın ve hukuğun üstünlüğü ilkelerini hayata geçirmek zorundasınız. Dünyaya entegre olmak ve dünyadan tanınma istiyorsanız, insan haklarına saygılı olmanız gerekmektedir."

AKEL'İN 18. KONGRESİNDE ONAYLANAN...

(10. sayfadan)

AKEL'İN SEÇİM PROGRAMINDA KIBRIS SORUNU

Kıbrıs AKEL Partisinin yayın organı olan Haravgi gazetesi, 25 Mart 2001 tarihli nüshasında, 27 Mayıs 2001 tarihinde yapılacak olan Kıbrıs Rum milletvekili seçimleri nedeniyle AKEL adayları ile seçim bildirgesini içeren bir ek yayımladı. Bildirgede "Kıbrıs sorununun çözümü neleri içermelidir?" başlığı altında şu görüşler yer alıyor:

1. Türk işgal kuvvetleri ve bütün yabancı kuvvetlerin uzaklaştırılması ve Ada'nın askerden arındırılmasıyla Kıbrıs Cumhuriyeti'nin bağımsızlık, egemenlik, birlik ve toprak bütünlüğünün yeniden sağlanması ve saygı görmesi,

2. Türkiyeli sömürgecilerin Ada'dan uzaklaştırılması ve kitlesel kolonizasyonla tehlikeli bir şekilde değiştirilen Kıbrıs nüfusunun demografik yapısının restorasyonu,

3. Kıbrıs vatandaşlarının insan hakları ve temel özgürlüklerinin yeniden sağlanıp saygı görmesi ve göçmenlerin dönüş hakkının güvence altına alınması, öncelikli öneme sahiptir,

4. Bir ve tek egemenliği, tek uluslararası kişiliği ve vatandaşlığı olacak olan iki bölgeyi, iki toplumlu, federal bir Kıbrıs Cumhuriyeti'ni oluşturma,

5. Tek yanlı müdahaleleri safdışı edecek BM çerçevesinde güvenilir uluslararası garantilerin temin edilmesi,

6. Her iki toplum halklarının, birinin hakları veya insan hakları aleyhine olmayacak şekilde güvence altına alınması. Federal bir çerçevede iki toplumun siyasi eşitliği, 1992'den beri BM Genel Sekreteri'nin raporlarında ve Güvenlik Konseyi kararlarında belirtilen parametrelere dayanması."

LONDRA MEKTUBU KSG-LB

Türkiye Afganistan asker gönderecekmış!

Birincisi, bunda yeni bir şey yok.

Türkiye islamcılığı yayararak, eski Yugoslavya'dan tut, Çeçenistan ve Abazya'dan geç, Çin'e kadar çok müslüman asker gönderdi. Türkiye'nin bu görevi yerine getirmesi için Suudiler üzerinden-Evren Paşa dönemini hatırlayın- Türkiye'ye çok para aktı. Afganistan'ın bu işi becermesi için Afganistan eroin üretim alanı yapıldı. Satma işini de Türkiye'ye devrettiler. Bu ticaret üzerinden çok para aktı Türkiye'ye. Böylece Sovyet sisteminin iyice yozlaştırılmasında ve yenilgiye uğratılmasında büyük görev aldı Türkiye. Tıpkı Pakistan gibi. Pakistan'ın gizli servisinin başındaki tipe CIA Berlin duvarının bir parçasını hediye etmiş. Bizimkilerin hediyesinin ne olduğunu daha öğrenemedik ama yakında onu da öğreniriz.

Yani Türkiye'nin islamcı ülkelere asker göndermesi yeni değildir. Binlerce Türk ve Kürt genci islam adına, komünizme karşı savaş adına dünyanın dört bir tarafına gönderildi. Onları gönderme işini örgütleyenlerin bazıları şu anda Amerika da "mülteci".

Türkiye'nin Afganistan'a asker göndermesinde yeni olan şey bu işin legal olarak yapılması ve Meclis ile Genel Kurmay'ın açıktan bu işi yapmasıdır. Böylece Amerikan-İngiliz yönetiminde gizli gizli yapılan işler açıktan yapılır hale gelmiştir. Küçük islamcı guruplara yaptırılan işler, büyük islamcı orduya yaptırılan işler haline gelmiştir.

Türkiye'nin Afganistan'a asker göndereceği Meclisten önce 16 Eylül 2001 tarihli The Observer adlı İngiliz gazetesinde (sf. 10) Julian Thompson adlı İngiliz tekaüt generali tarafından ilan edilmişti. Kendilerinin ve Amerika'nın askerlerinin çok sayıda ölmesinin yaratacağı problemlerin farkında olan bu baylar Türk-Kürt askerlerinin çok sayıda ölmesini kendileri açısından tabii ki daha yararlı bulmaktadırlar.

Türk-Kürt askeri ölür. Kim duyar? Bizim generallerin göstermelik şehit cenazesi kaldırması dışında ölenleri kim duyar? Kimse! Türkiye'de savaş karşıtlarına karşı girişilen saldırılara bakınız. Göreceksiniz ki bizim çok Türk sever generaller Afganistan'a asker gönderilmesinin ve buralarda ölümlerine sebep olacakları Türk gençlerinin ölümlerinin engellenmesini ve hele hele bu ölümlerin duyulmasını istemiyorlar.

Yukarıda bahsini ettiğimiz İngiliz general Çin'de olayların gizli tutulabilirliği üzerine, bunun ne kadar iyi bir şey olduğu üzerine az laf etmiyor. Aynı çerçeveyi Türkiye'de de yaratmak isteyecekleri açıktır.

Buna müsaade edilmemelidir. Afganistan'a gönderilen her bir askerin kimliği bilinmeli. Onların öldürdüğü Afganlı sayısı ve kendilerinden kaç tanesinin öldürüldüğü açığa çıkartılmalıdır. Anneler babalar evlatlarına neler yaptırıldığını ve evlatlarına ne olduğunu bilmelidir. İnsan hayatının, ister asker ister sivil o kadar ucuz olmadığı bizim Türk geçinen generallere kavratılmalıdır. Hele hele Amerikalılar ve İngilizler adına bizim evlatlarımızı katil yapmanın ve bizim evlatlarımızı öldürtmenin o kadar ucuzdan geçiştirilemeyeceği bu baylara kavratılmalıdır.

Daha önce gizli gizli gönderdiniz evlatlarımızı. Şimdi de açıktan açığa gönderin evlatlarımızı. Ölsünler, öldürsünler, barbarlaşsınlar. Tıpkı sizin gibi olsunlar. Yapın. Daha çok ve daha çok yapın.

Nicelik niteliktir. Durmayın. Daha çok ve daha çok.

Ne kadar çok birkaç dolar için vatan ve millet satışı yaparsanız, ne kadar çok vatan evladını öldürür ve öldürtürseniz, o kadar iyidir.

Yapın.

Yapmazsanız iyi bir Amerikan-İngiliz medeniyeti taraftarı değilsiniz. Müslüman değilsiniz. Türk değilsiniz. Yapın.

Hem generaller hem de vekiller.

Daha fazla baylar ve bayanlar. Durmayın geride. Daha fazla yapın.

Görelim bakalım Türk ve Kürt evlatlarının ve tüm vatandaşların yaşamlarına karşı vurdumduymazlığınız Amerikan-İngiliz denetindeki iktidarınızı sürdürmenize mi yarıyacak yoksa yenilginize mi!

Unutmayın, pilavdan dönenin kaşığı kırılmış!

"Ülkeni üs olarak kullanmalarına izin verme!"

SAVAŞ KARŞITI EYLEMLERİN BİR HALKASI DA KIBRIS'TA

11 Eylül 2001 tarihinde New York kentindeki kulelere ve Pentagon'a yapılan saldırıyı gerekçe göstererek Afgan halkı şahsında Dünya halklarına karşı savaş başlatan ABD emperyalizmi, halkları birbiriyle savaştırmayı hedeflemektedir.

ABD emperyalizminin geniş bir coğrafyaya yaymak istediği savaşa karşı, dünyanın çeşitli ülkelerinde yapılan savaş karşıtı eylemlerin bir halkası olarak EKİM GENÇLİK, Kuzey Kıbrıs'ta 23 Ekim tarihinde, Lefkoşa'nın mahalle ve sokaklarında savaş karşıtı bildiriler dağıttı.

Bildirinin içeriği genel olarak, yaşanılan bir dünya ve Kıbrıs için, bu savaşta ABD emperyalizminin, savaşın tarafları olarak "Ya Yeni Dünya Düzeni, ya da terörizm ve gericilik" diye saptadığı her iki unsura karşı tek kurtuluşun Sosyalist mücadelede olduğu; Bu iki ayrı taraf diye yutturulmak istenen unsurların birbirini tamamlayan güçler olduğu yönündedir.

Bildiriye aynen yayınıyoruz:

KIBRIS HALKINA;

*Afganistan'daki savaş esasta tüm dünyaya yönelik bir tehdittir.

*Doğal kaynakların zengin olduğu bölgelerde savaş yaşanıyor olması tesadüf değil.

*Emekçi halkların alınteri ve kanıyla beslenen emperyalist zenginlik, IMF ve DÜNYA BANKASI dayatmalarıyla yoksul ülkeleri "paket" "paket" vuruyor.

*Kapitalizm, içine düşmüş olduğu ekonomik krizden bu savaşla çıkmayı düşlemektedir!

*Daha ilk haftasında yüzlerce sivilin ölümüne sebep olan bu katliama "Sonsuz Adalet", "Sonsuz Özgürlük" demek de ancak ve ancak emperyalist adaletin cüreti olabilir.

*Nükleer bombalarını ve kimyasal silahlarını denemek için medyayı da kullanarak kendine haklı bir zemin yaratmaya çalışan ABD, sadece insanlarla değil ekolojik sistemle de oynamakta.

*Geçmişe prangalanmış, bağımsızlıktan yüzlerce yıl uzak tutulmuş Afgan halkı, intikamcı aymazlığın kurbanı olamaz.

*Ne Bush ikelliğinin, ne de Taliban gericiliğinin tarafı olmak zorunda değiliz.

*Terör ve gericilik emperyalizme karşı verilecek sosyalist mücadeleyle ortadan kalkacaktır.

*Adamızın Batı İttifakı tarafından Akdeniz'de bir savaş gemisi gibi kullanılmasını reddediyoruz.

*Topraklarımızdan kalkan Anglo-Amerikan patentli bombalar Afgan halkına ölüm yağıdır.

*Ülkeni üs olarak kullanmalarına izin verme!

*Bu vahşetin bir parçası olma!

Ortadoğu'nun kül ve dumanları
arasında bir yeşil ada
zeytin dikiyoruz Mesarya'ya
söndüreceğiz ateşi
Akdeniz'in tuzlu sularıyla

EKİM GENÇLİK
22 Ekim 2001

Kıbrıs'ta
Sosyalist
GERÇEK

Sahibi:
Kıvılcım Yayıncılık
Kollektif Ortaklığı

Adres:
Marmara Sokak,
No: 31
Lefkoşa-KIBRIS
Mersin 10- Türkiye

Tel-Fax:
(Güzelyurt) 0(392) 7144597
e-mail: onur@kktc.net

web: www.st-cyprus.co.uk